

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

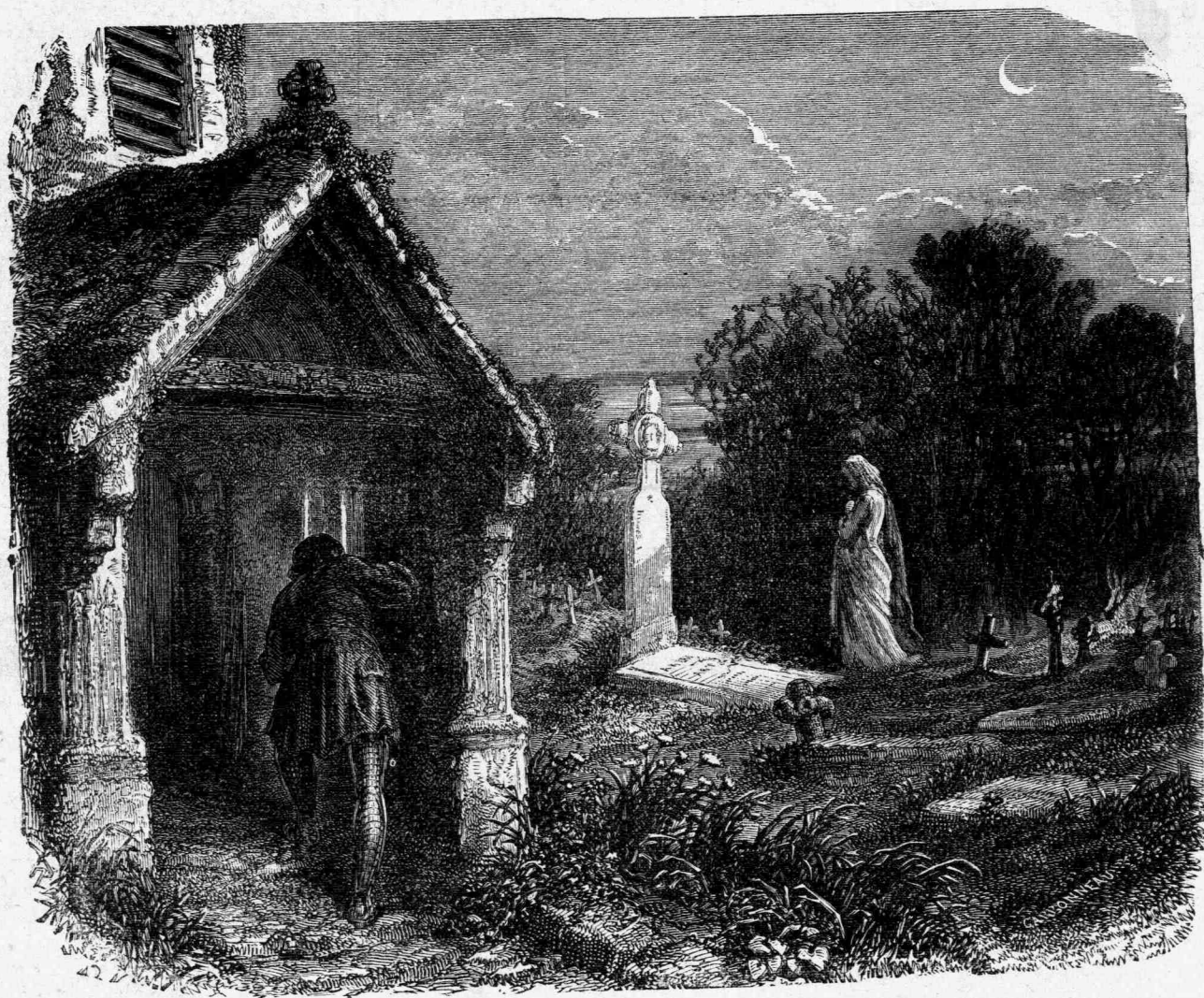
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ :

Θδός Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθης»

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Ἡ Λευκοφόρος, (μετὰ εἰκόνας) μυθιστορία·
Οὐίλλη Κόλλις, μετάφρ. Χαρ. Ἀννίνου. (Συν). — Ἐπί τοῦ Πλοίου, διή-
γημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ. — Ὁ Γάτος τοῦ Γρετρού, ἐκ τῶν τοῦ *Gaston*
Pescheron. — Ὁ Ἴππος μόνον τοῦ λόγου στερεῖται. — Τὰ ὑποδήματα
τοῦ Σέριδαν.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Προσληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις: δρ. δ, τὰς ἐπαρχίας 6, τὴν ἑξωτερικὴν 10
ΦΥΛΑΑ προηγουμένα λεπτὰ 20.
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' ὀφείας εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοσήμευ καὶ χαρτονομισμάτων

Εἶδα τὴν μανδουσόφρον πλησιάζουσαν πρὸς τὸν τάφον. (Σελ. 360).

Ἡ ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΑΙΝΣ

μετάφρασις Χρηστάμπου Ἀννίνου

[Συνέχεια ἴδι προηγουμένου φύλλον].

— Πηγαίνετε νὰ γευμακτίσετε, εἶπεν ὁ διδάσκαλος, πηγαίνετε ὅλοι ἐκτὸς τοῦ Ἰακῶβ. Αὐτὸς θὰ μείνῃ ἐδῶ, καὶ θὰ τοῦ φέρῃ νὰ φάγῃ τὸ φάντασμα, ἂν αὐτὸ θελήσῃ, ἐννοεῖται, νὰ λάβῃ τὸν κόπον.

Βλέπων ν' ἀπέρχονται ἐνταυτῷ οἱ σύντροφοί του καὶ αἱ περὶ γεύματος ἐλπίδες του, ὁ μικρὸς Ἰακῶβ ἀπόλεσε τὴν ἀταραξίαν του. Ἐσῦρε τὰς χεῖρας ἀπὸ τὰ

θυλάκια, ἔριψε βλέμμα μακρὸν ἐπὶ τῶν κεκλεισμένων αὐτοῦ πυγμῶν, ἔφερεν αὐτὰς διὰ μιᾶς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἤρχισε νὰ περιστρέφῃ αὐτὰς ἐντὸς τῆς κόγχης, ὡς περιστρέφεται ὁ κόπανος ἐντὸς τοῦ ἰγδίου συνοδεύων τὸ κίνημα τοῦτο, δι' ὑποκόφω, σπασμωδικῶν λυγμῶν κατ' ἴσα διαλείμματα, ἐκφραζόντων τὸ ἄλγος τῆς παιδικῆς του καρδίας.

— Ἠλθομεν ἐδῶ, κύριε Δέμπστερ, εἶπεν ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ, ἀποτεινομένη πρὸς τὸν διδάσκαλον, διὰ νὰ σὰς ζητήσωμεν μίαν πληροφορίαν καὶ καθόλου δὲν ἠλπίζομεν νὰ σὰς εὕρωμεν ἐξορίζοντα τὰ κακὰ πνεύματα καὶ τὰ φαντά-

σματα. Τί σημαίνει τοῦτο; τί συνέβη;
— Αὐτὸς ὁ μικρὸς κατεργάτης, δεσποινὶς Χάλκομβ, ἔβαλεν ὅλον τὸ σχολεῖον ἄνω-κάτω, λέγων ὅτι χθὲς τὸ ἐσπέρας εἶδεν ἓνα φάντασμα, ἀπήντησεν ὁ διδάσκαλος. Καὶ τὸ χειρότερον εἶνε, ὅτι ἐπιμένει εἰς τὴν ἀνοησίαν αὐτὴν μεθ' ὅλα ὅσα τῷ εἶπα.

— Πολὺ περίεργον! εἶπεν ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ· δὲν ὑπέθετά ποτε ὅτι οἱ μαθηταὶ σας ἔχουσι τόσην φαντασίαν, ὥστε νὰ βλέπωσι καὶ φαντάσματα! Τὸ τοιοῦτο κακίστῃ ἔτι μᾶλλον ἐπιπόνου καὶ δυσκόλους τὰς προσπαθείας αὐτὰς καταβάλλετε, ὅπως ἀναπτύξητε τὰς διανοητικὰς δυνά-

μεις τῶν νεκρῶν γόνων τοῦ Λίμμεριτζ. σὰς εὐχομαι δέ, κύριε Δέμπστερ, εὐδοκίμῃσιν καὶ ἐπιτυχίαν. Καὶ τώρα, ἂν ἐπιτρέπετε, θὰ σὰς εἶπω διατί ἦλθα καὶ τί ἐπιθυμῶ ἀπὸ σὰς...

Καὶ μετὰ τοῦτο ἀπήντησε πρὸς τὸν διδάσκαλον τὴν αὐτὴν ἐρώτησιν, ἣν εἶχον ἀπευθύνει πρὸς πάντας σχεδὸν τοὺς κατοικοὺς τοῦ χωρίου· πλὴν ἔλαθε τὴν αὐτὴν ἀποθαρρυντικὴν ἀπάντησιν. Ὁ κύριος Δέμπστερ δὲν εἶχεν ἰδεῖ ποσῶς τὴν ἀγνωστον, ἥς τὰ ἔχνη προσεπαθούμεν ν' ἀνακαλύψωμεν.

— Καλὰ θὰ κάμωμεν νὰ ἐπιστρέψωμεν, μοὶ εἶπεν ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ'· καθὼς βλέπω, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ εὐρωμεν τὰς ἐνδείξεις, τὰς ὁποίας ζητοῦμεν.

Εἶχεν ἤδη ἀποχαιρετίσει τὸν κύριον Δέμπστερ καὶ ἠτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τῆς αἰθούσης, ὅτε τὸ ἀηληπισμένον ἦθος τοῦ μικροῦ Ἰακώβ Πεστλουκίτ, θρηνοῦντος πικρῶς ἐπὶ τοῦ θρανίου τῆς καταδίκης του, ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν της καθ' ἣν στιγμὴν διήρχετο πρὸ αὐτοῦ καὶ τὴν παρεκίνησε νὰ σταματήσῃ διὰ νὰ τῷ ἀποτείνῃ λόγους τινὰς παρηγορίας.

— Διατί, ἀνόητε, τῷ εἶπε, νὰ μὴ ζητήσης συγγνώμην παρὰ τοῦ κυρίου Δέμπστερ, καὶ νὰ μὴ ὀμιλήσης πλέον περὶ φαντασμάτων;

— Ἐγὼ.... τὸ εἶδα τὸ φάντασμα, ἐπέμεινε λέγον τὸ παιδίον μετὰ δακρῶν καὶ μετὰ βλέμματος ἐντρόμου.

— Τί ἀνοησίαι εἰν' αὐταὶ!... Τί φαντάσματα;... Δὲν θὰ εἶδες τίποτε... Τί εἶδους φάντασμα ἦτο;...

— Μὲ συγχωρεῖτε, δεσποινὶς Χάλκομβ, εἶπεν ὁ διδάσκαλος δικόπτων αὐτὴν κάπως τεταραγμένος, ἀλλὰ νομίζω, ὅτι δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ ἐρωτᾶτε ἐπὶ πλέον αὐτὸ τὸ παιδί. Ἡ ἐπιμονὴ μὲ τὴν ὁποίαν ἐξοκολουθεῖ νὰ πιστεύῃ τὸν γελοῖον μῦθόν του ὑπερβαίνει τὰ ὅρια, καὶ πιθανόν νὰ τὸν κάμητε χωρὶς νὰ θέλῃ νά...

— Τί νὰ κάμη; ἠρώτησεν ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ, μετὰ τινος ζωηρότητος.

— Νὰ σὰς πειράξῃ τὴν εὐαισθησίαν σας χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἀπήντησεν ὁ κύριος Δέμπστερ ἔτι μᾶλλον τεταραγμένος.

— Τῇ ἀληθείᾳ, κύριε Δέμπστερ, δὲν ἐκτιμᾶτε πολὺ τὴν εὐαισθησίαν μου, ἀφοῦ τὴν θεωρεῖτε ἰκανὴν νὰ πειραχθῇ ἀπὸ τοὺς λόγους ἐνὸς μικροῦ παιδίου!...

Καὶ στρεφομένη πρὸς τὸν μικρὸν Ἰακώβ ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ μετ' ὕψους χλευαστικῆς προκλήσεως ἐπανέλαθε τὴν παραινέσιν της.

— Ποῦ τὸ εἶδες τὸ φάντασμα ἐσύ, κακὸ παιδί; τῷ εἶπεν.

— Χθές, ὅταν ἐβράδυαζεν, ἀπήντησεν ὁ Ἰακώβ.

— Ἄ, θγές τὸ βράδυ καὶ τί χρῶμα εἶχεν;

— Ἄσπρον, κάτασπρον, ὅπως ὅλα τὰ φαντάσματα, ἀπήντησε τὸ παιδίον μετὰ πεπονηθείσας ἀναρμόστου εἰς τὴν ἡλικίαν του.

— Ποῦ ἦτο;

— Ἐκεῖ κάτω, εἰς τὸ νεκροταφεῖον...

ἐκεῖ ὅπου φαίνονται τὰ φαντάσματα.

— « Ἐκεῖ ὅπου φαίνονται τὰ φαντάσματα » καὶ « κάτασπρον ὅπως ὅλα τὰ φαντάσματα »!... νομίζει κανεὶς, μικρὸ καυτὸ, ὅτι εἶσσι ἐνήμερος εἰς τὰ ἦθη καὶ τὰ ἔθιμα τῶν φαντασμάτων πρὸ πολλοῦ καιροῦ!... Εἰζέυρεις, βλέπω, τὴν ἱστορίαν σου εἰς τὴν ἐντέλειαν... Καὶ ἠμπορεῖς νὰ μοῦ εἶπῃς, ὑποθέτω, τίνος ἦτο τὸ φάντασμα;

— Βέβαια ἠμπορῶ, ἀπήντησεν ὁ Ἰακώβ, κινῶν τὴν κεφαλὴν μετὰ μελαγχολικοῦ θοιάμβου.

Ὁ κύριος Δέμπστερ εἶχεν ἤδη ἐπικνελημμένως προσπαθήσει νὰ ἐπέμβῃ εἰς τὸν μεταξὺ τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ καὶ τοῦ μαθητοῦ του διάλογον, ἀκούσας δὲ τὰς τελευταίας λέξεις, ἀπεφάσισε καὶ ἔλαβε τὸν λόγον.

— Συγχωρήσατέ με, δεσποινὶς Χάλκομβ, εἶπε, νὰ σὰς παρατηρήσω ὅτι, ἐξοκολουθούσα νὰ ἀποτείνετε ἐρωτήσεις εἰς αὐτὸ τὸ παιδί, τὸ ἐνθαρρύνετε.

— Αἱ ἐρωτήσεις μου ἐτελείωσαν, κύριε Δέμπστερ; ἐπιθυμῶ μόνον ν' ἀκούσω τὴν τελευταίαν ἀπάντησιν. Λέγε μοι λοιπόν, ἐξηκολούθησε στρεφομένη πρὸς τὸ παιδίον, ἦτο τὸ φάντασμα ὅπου εἶδες;

— Ἦτο τῆς κυρίας Φαίρλη, ἀπήντησε τὸ παιδίον ταπεινῇ τῇ φωνῇ.

Τὸ ἀποτέλεσμα, ὅπερ παρήγαγεν ἡ παράδοξος αὕτη ὁμολογία, ἐδικαίωσε πληρέστατα τὴν ἐπιμονήν, ἣν ἔδειξεν ὁ διδάσκαλος, νὰ μὴ ἀφήσῃ νὰ κταχθῆται ἐκεῖ ἡ συνδιάλεξις. Ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ ἠρρυθρίσεν ἐξ ἀγανακτήσεως, καὶ προέβη ἐξηρηθισμένη κατὰ τοῦ μικροῦ Ἰακώβ, ὅστις φοβηθεὶς ἤρχισε νὰ κλαίῃ, ἠνοιξε τὸ στόμα του διὰ νὰ ὀμιλήσῃ, ἀλλὰ κατέστειλε πικρὰ τὴν ἐξέφθιν της καὶ ἀντὶ ν' ἀποταθῆ εἰς τὸν μαθητὴν, ἀπετάθη εἰς τὸν διδάσκαλον.

— Τί τὸ ὄφελος ἂν κταστήσωμεν ὑπεύθυνον διὰ τοὺς λόγους του ἐν παιδίον τοιαύτης ἡλικίας; εἶπεν. Ὑποπτεύω ὅτι ἄλλοι πλέον ἡλικιωμένοι τῷ ἐνέπνευσαν αὐτὴν τὴν ιδέαν. Ἐὰν λοιπόν, κύριε Δέμπστερ, μερικοὶ κάτοικοι τοῦ χωρίου ἐλησμονήσαν τὸ σέβας καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην, τὴν ὁποίαν ὀφείλου εἰς τὴν μητέρα μου, ὅλοι ὁμοῦ καὶ καθεὶς ἐξ αὐτῶν ἰδιαιτέρως, θὰ φροντίσω ἐγὼ νὰ τοὺς ἀνακαλύψω· ἂν δὲ ὁ λόγος μου ἐπιδρᾷ ἐπὶ τοῦ κυρίου Φαίρλη, σὰς διαβεβαιῶ, ὅτι θὰ τιμωρηθῶσιν ἀφεύκτως διὰ τὴν κακίαν των πράξιν.

— Φρονῶ, εἶμαι μάλιστα βέβαιος, ἀπήντησεν ὁ διδάσκαλος, ὅτι παραφέρεσθε, δεσποινὶς Χάλκομβ. Τίποτε ἄλλο δὲν ὑπάρχει εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν ἐκτὸς τῆς μωρίας καὶ τῆς κκοηθείας αὐτοῦ τοῦ ἐλαεινοῦ μικροῦ. Εἶδεν, ἡ ἐνόμισεν ὅτι εἶδε χθές τὴν ἐσπέραν, ἐνῶ διήρχετο διὰ τοῦ νεκροταφείου, μίαν γυναῖκα λευκοφόρον, καὶ ἡ γυνὴ αὕτη ἡ πραγματικὴ ἢ ἡ φανταστικὴ, ἴστατο ὀρθία πλησίον τοῦ μαρμαρίνου σταυροῦ, τοῦ τεθειμένου ἐπὶ τοῦ τάφου, ἐνθ' ἀνακλύετο ἡ κυρία Φαίρλη, τὸν ὁποῖον αὐτὸ τὸ παιδίον καὶ ὅλοι

οά κάτοικοι τοῦ Λίμμεριτζ γνωρίζουσιν. Αὐτὰ τὰ δύο περιστατικὰ ἤρκεσαν διὰ νὰ ὑπαρροεῦσωσιν εἰς τὸ παιδίον τὴν ἀπάντησιν, ἥτις δικαίως σὰς ἐτάραξεν.

Ἄν ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ δὲν ἐφάνη πεπεισμένη, εὐρεν οὐχ ἥττον τὴν διδομένην παρὰ τοῦ διδασκάλου ἐξήγησιν ἀρκετὰ εὐλογον, ὥστε νὰ μὴ ἀντιτείνῃ ἐπὶ πλέον. Ἐυχαρίστησε λοιπὸν τὸν διδάσκαλον διὰ τὴν προθυμίαν καὶ τὴν προσοχὴν, μετ' ἧς ἠκροάσθη τῶν ἐρωτήσεών της, καὶ τῷ ὑπεσχέθη νὰ τὸν ἐπανιδῇ εὐθύς, ὡς ἤθελε διευκρινίσει τὰς ἀμφιβολίας, περὶ ὧν τῷ ὀμιλήσεν. Μετὰ τοῦτο ἀπεχαιρέτισεν αὐτὸν καὶ ἐξήλθομεν ὁμοῦ τοῦ σχολείου.

Ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τῆς παραδόξου ταύτης σκηνῆς ἰστάμην κατὰ μέρος, ἀκούων μετ' ἄκρας προσοχῆς καὶ συνάγων κατ' ἰδίαν τὰ συμπεράσματά μου. Μόλις ἐξήλθομεν, ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ με ἠρώτησεν, ἐὰν, ἐξ ὧν ἤκουσα, ἠδυνήθην νὰ σχηματίσω γνώμην τινά.

— Ἐσχηματίσα γνώμην βεβαίαν, ἀπήντησα· ἡ ἱστορία, τὴν ὁποίαν διηγήθη τὸ παιδίον, βασιζέται κατὰ τὴν ιδέαν μου, ἐπὶ πραγματικοῦ γεγονότος. Ὁμολογῶ ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ ἶδω τὸ ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς κυρίας Φαίρλη μνημεῖον καὶ νὰ ἐξετάσω τὸ περίεξ ἔδαφος.

— Ὅθι τὸ ἴδητε.

Καὶ μετὰ τὴν ἀπάντησιν ταύτην ἐξηκολούθησε νὰ βαδίζῃ πλησίον μου σιωπηλῇ καὶ σύννοσ.

— Αὐτὸ τὸ ὅποιον συνέβη εἰς τὸ σχολεῖον, μοὶ εἶπε, μ' ἔκαμε νὰ λησμονήσω ὅλως διόλου τὴν ἐπιστολήν. Δὲν εἶνε καλλίτερον νὰ περικτηθῶμεν τῶν περικτέρω ἐρευνῶν, καὶ νὰ ἀναμεινῶμεν τὴν αὐρίον διὰ νὰ ἀναθέσωμεν τὴν συνέχειαν αὐτῶν εἰς τὸν κύριον Γίλμορ;

— Καθόλου, δεσποινὶς Χάλκομβ· αὐτὸ τὸ ὅποιον συνέβη, ἐνθαρρύνει ἐμὲ ἀπεναντίας νὰ ἐπιμείνω εἰς τὰς ἐρεῦνας.

— Καὶ τίνι τρόπῳ σὰς ἐνθαρρύνει τὸ συμβάν;

— Διότι κρατύνει τὴν ὑπόνοιαν ἣν συνέλαβον, ἀφ' ἧς στιγμῆς μοὶ ἐδώσατε ν' ἀναγνώσω τὴν ἐπιστολήν.

— Καὶ θὰ εἶχετε βεβαίως σοβαροὺς λόγους, κύριε Χαρτράιτ, διὰ νὰ μοὶ ἀποκρύψητε μέχρι τοῦδε αὐτὴν τὴν ὑπόνοιαν.

— Ὁμολογῶ ὅτι ἐφοβήθην μὴ φανῆ ὅλως διόλου ἄλογος ἦτο τόσον ἀλλόκοτος, ὥστε ἐδίσταζον νὰ τὴν ἐκφράσω, μὴ θεωρηθῆ ὡς ἀποκύημα νεσοῦσης φαντασίας. Ἀλλὰ τώρα δὲν δύναμαι πλέον νὰ τὴν ἐκλάβω ὡς τοιαύτην. Οὐ μόνον αἱ ἀπαντήσεις τοῦ παιδίου πρὸς τὰς ἐρωτήσεις σας, ἀλλὰ καὶ μία ἐκφρασις τυχαίως προφερθεῖσα παρὰ τοῦ διδασκάλου, ἐνῶ προσεπαθεῖ νὰ ἐξηγήσῃ τὸ γεγονός, κατέστησαν βασιμωτέραν τὴν ὑπόνοιαν εἰς τὸ πνεῦμά μου. Ἴσως τὰ ἐφεξῆς γεγονότα ἀποδείξωσιν τὴν ιδέαν μου χίμαιραν, δεσποινὶς Χάλκομβ, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ παρόντος ἔχω ἀκράδαντον πεπονησίαν, ὅτι τὸ ὑποτιθέμενον ἐν τῷ νεκροταφείῳ φάντα-

σμα και ἡ γράψασα τὴν ἐπιστολὴν εἶνε ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ἄτομον...

Ἡ δεσποινὶς Χάλλκομβ ἐσταμάτησεν, ὡχρίασε καὶ μὲ προσέβλεψε μετὰ συγκινησεως.

— Ποῖον ἄτομον; ... ἠρώτησεν

— Ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ σᾶς τὸ εἶπεν ὁ διδάσκαλος. Ὀμιλῶν περὶ τῆς μυστηριώδους γυναικός, ἣν εἶδε τὸ παιδίον ἐντός τοῦ νεκροταφείου, ἀπεκάλυψε αὐτὴν «Λευκοφόρον».

— Μήπως εἶνε ἡ "Αννα" Κάδερικ; ...

— Ναί, εἶνε ἡ "Αννα Κάδερικ.

Ἐλαβε τότε τὸν βραχίονά μου ἡ δεσποινὶς Χάλλκομβ καὶ ἐστηρίχθη ἐπ' αὐτοῦ, ὡς νὰ ἐφοβείτο μὴ πέσῃ.

— Ἀγνοῶ δικαί, μοὶ εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ, ἀλλ' αὐτὴ ἡ ὑπόνοιά σας μὲ ταράσσει καὶ παραλύει πᾶσαν ἐνέργειάν μου... Πάσχω κατὰ τι...

Διακόψασα δ' αἴφνης τοὺς λόγους τῆς προσεπάθησε ν' ἀπιδιώξῃ γελῶσα τὴν ἐπεληθούσαν εἰς αὐτὴν ιδέαν.

— Κύριε Χαρτράϊτ, θὰ σᾶς δεῖξω τὴν τὸν τάφον καὶ θὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν ἔπαυλιν· δὲν πρέπει ν' ἀφήσω περισσότερον τὴν Λαύραν μινχηθῆν, καλλίτερον νὰ ὑπάγω νὰ μείνω μαζί τῆς διὰ συντροφίαν.

Εὐρισκόμεθα ἤδη πλησίον τοῦ νεκροταφείου. Ὁ ναός, πενιχρὸν καὶ μελαγχολικὸν οἰκοδόμημα ἐκ φαιῶν λίθων, ἔκειτο εἰς τὸ βάθος μικρᾶς κοιλάδος προφυλαττόμενος ἐκ τῶν παγερῶν ἀνέμων, οἵτινες μαστίζουσι πανταχόθεν τὸ τελματώδες ἐκεῖνο μέρος. Πικραπλεύρως τοῦ ναοῦ ἔκειτο τὸ νεκροταφεῖον οὗ ἡ ἔκτασις ἐφίκετο ἀνερχομένη ἐπὶ τῆς ἀνάκτους τοῦ λόφου κλιτύος. Περιεκλείετο ὑπὸ τοῖχου χαμηλοῦ ἐξ ἀκατεργάστων λίθων, πανταχόθεν ἀποκεκαλυμμένον, ἐκτός εἰς τὴν μίαν ἐσχάτην ὅπου διήρχετο μικρὸς καὶ ἀνδρὸς σχεδὸν ῥύαξ, παρὰ τὸν ὅποιον δένδρα τινὰ ναννοφυῆ ἐπέριπτον τὴν πενιχρὰν σκιάν των ἐπὶ τοῦ φιλοῦ ἐδάφους.

Ἐκεῖθεν τῶν δένδρων καὶ τοῦ ῥύακος, οὐ μακρὰν μίαν τῶν εἰσόδων τοῦ περιβόλου, ὑψοῦτο σταυρὸς ἐκ λευκοῦ μαρμαροῦ, διακρίνων ἐν τῷ μέσῳ τῶν περὶ διεσπαρμένων ταπεινῶν μνημείων τὸν τάφον τῆς κυρίας Φαίρλη.

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σᾶς συνοδεύσω περισσότερον, μοὶ εἶπεν ἡ δεσποινὶς Χάλλκομβ, δεικνύουσα μοὶ τὸν τάφον. Ἄν ἀνακαλύψητε τίποτε, ἐπιβεβαιοῦν τὴν ιδέαν περὶ τῆς ὁποίας μοὶ ὠμιλήσατε, σᾶς παρακαλῶ, νὰ μοὶ τὸ ἀνακοινώσητε. Θὰ ἰδωθῶμεν εἰς τὴν ἔπαυλιν.

Καὶ ἀπῆλθεν· ἐγὼ δὲ πάραυτα ἐπορεύθημι πρὸς τὸ νεκροταφεῖον, εἰσῆλθον διὰ τῆς εἰσόδου, τῆς κειμένης ἀντικρὺ κατ' εὐθείαν τοῦ τάφου τῆς κυρίας Φαίρλη. Ἡ περὶ αὐτὸ χλόη ἦτο πολὺ μικρὰ καὶ τὸ ἔδαφος πολὺ σκληρὸν, ὥστε δὲν ἀπετυποῦντο ἐπ' αὐτῶν ἴχνη βημάτων.

Ἰδὼν ματαιωθεῖσάν τὴν ἐλπίδα μου ἤρχισα νὰ ἐξετάζω προσεκτικῶς τὸν σταυρὸν καὶ τὸ κυβικὸν αὐτοῦ βῆθρον, ἐφ' οὗ ἦτο κεχαραγμένη ἡ ἐπιτύμβιος ἐπιγραφή.

Ἡ ἀρχικὴ λευκότης τοῦ μαρμαρίνου

σταυροῦ εἶχεν ἀμαυρωθῆ τῆδε κάκεισε ὑπὸ τῶν κηλίδων, ὡς καταλείπει ἡ βροχὴ ἐπὶ τῶν μνημείων ὁμοίαν βλάβην πικρῆται καὶ εἰς τὸ ἡμισυ τῆς ὄψεως τοῦ βῆθρου ἐφ' ἧς εὐρίσκετο ἡ ἐπιγραφή. Τὸ ἔτερον ἡμισυ ὅμως τῆς ὄψεως προσεῖλκυσε ἀμέσως τὴν προσοχὴν μου, ἕνεκα τῆς παντελοῦς ἐν αὐτῷ ἑλλείψεως πάσης κηλίδος καὶ ἀκαθαρσίας. Παρατηρήσας ἐκ τοῦ πλησίον εἶδον ὅτι τὸ ἡμισυ ἐκεῖνο εἶχε καθαρισθῆ προσφάτως μέχρι τῆς βάσεως. Μεταξὺ τοῦ οὕτως καθαρισθέντος μέρους καὶ τοῦ ἔτι ἀκαθαρστοῦ ἐφάνετο εὐκρινῶς τὸ ὄριον εἰς τὸ μαρμαρον μεταξὺ τῶν γραμμῶν τῆς ἐπιγραφῆς, ὡς γραμμὴ τεχνικῶς χαραχθεῖσα. Τίς ἄρα εἶχεν ἐπιληφθῆ τοῦ καθαρισμοῦ τοῦ μαρμαροῦ καὶ τὸν ἄφησεν ἡμιτελῆ;

Ἐκύτταξ ἑκπληκτὸς περὶξ, διὰ νὰ εὕρω τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος. Ἐκ τοῦ σημείου ἔνθα εὐρισκόμην, δὲν ἔβλεπον ἴχνος κανὲν κατοικίας· τὸ πεδίον τοῦ κοιμητηρίου ἀνῆκεν ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τοὺς νεκροὺς τοῦ κατοίκου. Ἐπέστρεψα εἰς τὴν ἐκκλησίαν, περιῆλθον αὐτὴν καὶ ἔφθασα εἰς τὸ ἐμπροσθεν μέρος· ἐξῆλθον τοῦ περιβόλου διὰ τινος εἰσόδου, ἀντιθέτου ἐκεῖνης δι' ἧς εἰσῆλθον, καὶ εὐρέθη ἀπέναντι ἀτραποῦ ἀγούσης εἰς λατομεῖον ἐγκαταλειμμένον. Μικρὰ καλύβη διηρημένη εἰς δύο διαμερίσματα ἐστηρίζετο ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς τοῦ λατομείου, εἰς τὴν φλιάν δὲ τῆς κλιτύος γραῖα τις κατεγίνετο νὰ πλύνῃ ἱμάτια.

Προχωρήσας ἀπεταθὴν πρὸς αὐτὴν καὶ συνῆψα ὁμιλίαν περὶ τοῦ νεκροταφείου καὶ τῆς ἐκκλησίας. Ἡ ἀγαθὴ γυνὴ ἦτο ἀρκούντως φλύαρος, εὐθύς δ' ἐξ ἀρχῆς μοὶ κατέστησε γνωστὸν, ὅτι ὁ σύζυγός τῆς ἐξετέλει διπλᾶ καθήκοντα νεωκόρου καὶ νεκροθάπτου. Ἐνεκωμίασα πολὺ τὸ μνημεῖον τῆς κυρίας Φαίρλη, ἡ γραῖα σεῖσυσεν τὴν κεφαλὴν, μοὶ ἀπήντησεν ὅτι δὲν τὸ εἶδα ὅτε ἦτο *«πα καλὰ τον»*. Ὁ σύζυγός τῆς ἦτο ἐπιφορτισμένος νὰ τὸ περιποιῆται· πλὴν ἦτο τόσο ἀσθενὴς καὶ ἀδύνατος πρὸ πολλῶν μηνῶν, ὥστε μόλις κατὰ πᾶσαν Κυριακὴν ἠδύνατο συρόμενος νὰ μεταβαίνει μέχρι τῆς ἐκκλησίας, διὰ νὰ ἐκτελῇ τὰ χρέη του. Ἐπομένως τὸ μνημεῖον ἔμενε παρημελημένον. Πρὸ μικροῦ ὅμως ὁ σύζυγός τῆς εἶχεν ἀναρρώσει κάπως καὶ πιθανὸν μετὰ ὀκτῶ ἢ δέκα ἡμέρας θὰ εἶχεν ἀρκετὰς δυνάμεις, ὥστε ν' ἀναλάβῃ τὸ ἔργον του καὶ νὰ καθάρσῃ τὸν τάφον.

Ἐκ τῶν πληροφοριῶν τούτων, ὡς ἠδυνήθη νὰ ἐξαγάγῃ ἐκ μακρᾶς καὶ ἀσυναρτήτου ὁμιλίας, γενομένης εἰς τὴν ἀχρεϊοτάτην τῶν ἐν Κώμῳ βερλάνδ λαλουμένων διαλέκτων, ἔμαθον ὅτι ἐπεθύμουν, ἀφοῦ δὲ προσέφερα εἰς τὴν γραῖαν ἐλαχίστην τινα δῶρεάν, ἐπέστρεψα εἰς Λίμμεριτζ-Χάουζ.

Ὁ μερικὸς καθαρισμὸς τοῦ μνημείου ἐγένετο ἀναμφιβόλως ὑπὸ ξένης χειρός. Συνδυάζων τὴν ἀνακάλυψίν μου μὲ τὰς ὑπονοίας ὡς συνέλαβον, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἤκουσα τὴν ἱστορίαν περὶ φαντάσματος

ἐμφανιζομένου τὴν ἐσπέραν, ἐπέισθη ἔτι μάλλον, ὅπως ἐμμένω εἰς τὴν ἀπόφασίν μου, τοῦ νὰ φρουρήσω τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἐσπέραν παρὰ τὸν τάφον τῆς κυρίας Φαίρλη, δηλαδὴ νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸ κοιμητήριον περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου καὶ ν' ἀγρυπνήσω κεκρυμμένος πλησίον τοῦ μνημειοῦ μέχρι νυκτός. Ἐπειδὴ ὁ καθαρισμὸς τοῦ μνημείου εἶχε μείνει ἡμιτελής, τὸ ἄτομον ὅπερ ἤρχισεν αὐτὸν θὰ ἤρχετο κατὰ πᾶσαν πιθανότητα νὰ τὸν περατώσῃ.

Ἐπιστρέψας εἰς τὴν ἔπαυλιν ἀνεκοίωσα εἰς τὴν δεσποινίδα Χάλλκομβ τὸ σχέδιόν μου. Ἐφάνη ἑκπληκτός καὶ τεταραγμένη ἀκούουσα αὐτό, δὲν μοὶ ἀντέταξεν ὅμως καμμίαν ῥητὴν ἔνστασιν.

— Ἐλπίζω, μοὶ εἶπε μόνον, ὅτι πάντα ταῦτα δὲν θὰ καταλήξωσιν εἰς κακὸν τι.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐκ νέου ἀπήρχετο, τὴν ἐσταμάτησα διὰ νὰ τὴν ἐρωτήσω, μεθ' ὅλης τῆς δυνατῆς ψυχραιμίας μεθ' ἧς ἠδυνήθη νὰ θεωρηθῆ, περὶ τῆς καταστάσεως τῆς υγείας τῆς δεσποινίδος Φαίρλη. Μοὶ εἶπεν, ὅτι εἶχε καταπραῦνθῆ ὀλίγον καὶ ὅτι ἠλπίζε νὰ τὴν πείσῃ νὰ ἐξέλθῃ εἰς περιπάτον, ὅπως ἐπωφεληθῆ τοῦ μεταμεσημβρινοῦ ἡλίου.

Ἐπέστρεψα εἰς τὸ σπουδαστήριόν μου διὰ νὰ ἐργασθῶ εἰς τὴν τακτοποίησιν τῶν εἰκόνων. Ἡ ἐπιείγουσα αὕτη ἐργασία μοὶ ἦτο ἄλλως τε ἀναγκαία ὅπως ἀπασχολήσω τὸ πνεῦμά μου ἀπὸ τῆς περὶ ἐμοῦ καὶ τοῦ θλιβεροῦ μέλλοντός μου ιδέας. Κατέλειπον ἐνίοτε τὸ ἔργον μου, διὰ νὰ παρατηρῶ ἀπὸ τοῦ παραθύρου τὴν βραδείαν τοῦ ἡλίου πρὸς τὸν ὀρίζοντα κλίσιν. Ἐν μιᾷ τῶν στιγμῶν ἐκεῖνων τῆς ἀργίας διέκρινα γυναικᾶ τινὰ περπατοῦσαν ἐπὶ τῆς κάτωθεν τοῦ παραθύρου μου εὐρισκόμενης ἀμμοῦδος ἀτραποῦ. Ἦτο ἡ δεσποινὶς Φαίρλη.

Ἀπὸ πρωΐας, ὅτε μόλις τῇ εἶχα ἀποτείνει τὸν λόγον, δὲν τὴν εἶδον πλέον. Μία ἡμέρα ἀκόμη μοὶ ὑπελείπετο νὰ μείνω εἰς Λίμμεριτζ-Χάουζ, μετὰ δὲ τὴν τελευταίαν ταύτην ἡμέραν οἱ ὀφθαλμοί μου δὲν ἔμελλον πλέον νὰ τὴν ἐπανιδώσω. Ὁ λογισμὸς οὗτος ἦτο ὑπὲρ τὸ δέον ἀρκετός, ὅπως μείνω παρὰ τὸ παραθύρον. Πιστός εἰς τὰς πρὸς αὐτὴν ὑποχρεώσεις μου διέθεσα οὕτω πως τὰ κίχλιδιωτὰ φύλλα τοῦ παραθύρου, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ μὲ βλέπῃ ἐκείνη ἐκ τῶν κάτωθεν. Δὲν ἠδυνήθη ὅμως νὰ στερῆσω ἐμαυτὸν τῆς εὐτυχίας, τοῦ νὰ παρακολουθῆσω αὐτὴν τελευταίαν φορὰν διὰ τοῦ βλέμματός μου κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ περιπάτου τῆς.

Ὁ καλλωπισμὸς τῆς συνίστατο ἀπλούστατα εἰς μανδύαν ἀμαυροῦ χρώματος ἐρριμμένον ἐπὶ μελαίνης μεταξίνης ἐσθῆτος. Ἐφερον εἰς τὴν κεφαλὴν τὸν αὐτὸν ἀχύρινον πέλον, ὃν ἔφερε τὴν ἡμέραν καθ' ἣν εἶδομεν τὸ πρῶτον ἀλλήλους. Ἀλλὰ νῦν ἐξ αὐτοῦ κατήρχετο πέπλος ἀποκρύπτων μοὶ τὴν ἄσυνεσκον μορφήν τῆς. Παρ' αὐτὴν ἐσκόρτα μικρὸς ἰταλικὸς κύων, ὁ εὐνοούμενος σύντροφος τῶν ἐξοχικῶν ἐκδρομῶν τῆς, φέρων ἐπὶ τῆς βάσεώς του

κομψόν σκέπασμα ἐξ ἐρυθροῦ ἐριούχου, προφυλάττον ἀπὸ τοῦ ψύχους τὸ ἄβρον δέρμα τοῦ χαριέντος ζώου. Ἐφαίνετο ὁμοίως ἡ κυρία του μὴ προσέχουσα καθόλου εἰς αὐτὸν καὶ ἐβάδιζε μὲ τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην ὀλίγον πρὸς τὸ ἐν μέρος καὶ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας ὑπὸ τὸν μανδύαν. Τὰ ξηρὰ φύλλα, ἀτινα παραφερόμενα ὑπὸ τῆς βιαίας πνοῆς τοῦ ἀνέμου διπλήθον πρὸ ἐμοῦ τὴν πρωίαν, ὅτε μοὶ ἐγένετο λόγος περὶ τοῦ προσεχῆς γάμου της, συνεταράσσοντο περὶ αὐτήν, ἐνῶ περιεπάτει ὑπὸ τὴν ὠχρὰν λάμπιν τοῦ δύοντος ἡλίου. Ὁ κύων τρέμων ἐκ τοῦ ψύχους ἐτρίβετο ἐπὶ τῆς ἐσθῆτος τῆς κυρίας του, ὡς νὰ ἤθελεν ἀνυπομόνως νὰ ἐπισύρῃ τὴν προσοχήν της, νὰ τύχῃ νεύματός τινος φιλικῆς ἐνθαρρύνσεως. Πλὴν ἐκείνη δὲν προσεῖχε καὶ ἐξηκολούθει νὰ περιπατῇ ἀπομακρυνομένη ἀπ' ἐμοῦ καὶ ταράττουσα εἰς πᾶν βῆμά της τὰ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ξηρὰ φύλλα. Καὶ τὸ ὄμμα μου ἔμενε θλιβερῶς προσηλωμένον ἐπ' αὐτῆς ἀπομακρυνομένης, μέχρις ὅτου ἔγεινε ἀφαντος καὶ ἔμεινα μόνος μὲ τὴν καρδίαν ἀπέλλιδα.

Μετὰ μίαν ὥραν ἐπεράτωσα τὴν ἐπιληφθεῖσαν ἐργασίαν μου. Ὁ ἥλιος ἐν τῷ μεταξῦ εἶχε δύσει. Ἐλαβον τὸν πῖλον καὶ τὸ ἐπανωφόριόν μου, χωρὶς δὲ νὰ συναντήσω κανένα ἐξῆλθον τῆς ἐπαύλεως.

Τὰ νέφη ἐφέροντο ἀτάκτως καὶ ταχέως πρὸς τὴν δύσιν, ἀνεμος δὲ ψυχρὸς ἔπνεεν ἐκ τῆς θαλάσσης. Ἄν καὶ ἡ θάλασσα ἦτο μακρὰν, ἐν τούτοις ὁ κρότος τῶν θραυομένων εἰς τὴν ἀκτὴν κυμάτων ἀφικνεῖτο πένθιμος εἰς τὴν ἀκοήν μου, καθ' ἣν στιγμὴν εἰσηρόμην εἰς τὸ νεκροταφεῖον. Ψυχὴ ζῶσα δὲν εὕρισκετο ἐντὸς αὐτοῦ. Ὁ τόπος ἦτο ἐντελῶς ἔρημος, ἐνῶ ἐγὼ μεταβὰς εἰς τὴν θέσιν ἦν ἐξέλεξα παρετήρουν ἀπενῶς τὸν λευκὸν σταυρὸν, ὅστις ἔκειτο ἀνωθεν τοῦ τάφου τῆς κυρίας Φαίρλη.

IB

Ἐνεκα τῆς θέσεως τοῦ νεκροταφείου ἐκτεθειμένης εἰς τὸ βλέμμα παντός κατὰ τύχην διερχομένου, ἐδέησε νὰ ἐκλέξω μετὰ προσοχῆς τὸ μέρος, ἔνθα ὄφειλον νὰ κρυθῶ.

Ἡ κυρία εἰσόδος τοῦ ναοῦ ἔκειτο πρὸς τὸ νεκροταφεῖον πρὸ τῆς θύρας ἦτο μικρὰ στοὰ ἐξέχουσα, ἧς αἱ ἐκατέρωθεν δύο πλευραὶ ἐφράσσοντο ὑπὸ τοίχου. Μετὰ μικρὸν δισταγμὸν, εὐλογον εἰς ἀνθρωπον μὴ ἀγαπῶντα νὰ κρύπτηται οὐδ' ἐν στιγμῇ ὑπερτάτης ἀνάγκης, ἀπεφάσισα νὰ κρυθῶ ὑπὸ τὴν μικρὰν στοάν.

Ἐφ' ἐκάστου τῶν τοίχων τῆς στοᾶς ἦτο ὀπῆ τις ἀνοικτὴ, εἶδος φεγγίτου. Μέσον μίαν ἐξ αὐτοῦ ἠδυνάμην νὰ βλέπω τὸν τάφον τῆς κυρίας Φαίρλη ἢ ἐτέραν ὀπῆ ἔβλεπε πρὸς τὸ μέρος τοῦ λατομείου, ἔνθα ἔκειτο ἡ καλύβη τοῦ νεωκόρου καὶ νεκροθάπτου. Ἐμπροσθέν μου, ἀντικου τῆς εἰσόδου τῆς στοᾶς, εὕρισκετο χώρος γυμνός, γραμμὴ τις ταπεινῶν τοίχων καὶ πέραν αὐτῶν ἡ μελανὰ κυρτὴ ἐρήμου ὑψώματος, οὗ ὑπερθεν διήρχετο ἡ κινητὴ

μαῖζα τῶν συννέφων, ὠθουμένη ὑπὸ συνεχῆς καὶ βιαίου ἀνέμου. Οὐδ' ἐφαίνετο οὐδ' ἠκούετο ψυχὴ ζῶσα· οὐδὲν πτηνὸν ἔπτατο εἰς τὸν ἀέρα· οὐδεὶς κύων ὑλάει· εἰς τὰ πέριξ. Ὁ μονότονος κρότος τῶν θραυομένων κυμάτων συνηνοῦτο μὲ τὸν θλιβερὸν ψιθυρὸν τῶν παρὰ τῶν τάφων δενδρουλλίων, καὶ μὲ τὸν ψυχρὸν καὶ ἐλαφρὸν μορμυρισμὸν τοῦ βύχκος εἰς τὴν χαλικώδη αὐτοῦ κοίτην. Καὶ ἡ ὠρὰ καὶ ἡ σκηνὴ ἦσαν πένθιμα. Ἡσθάνομην ἐκτυτὸν ἔτι μᾶλλον ἄθυμον καὶ καταβεβλημένον ὑπὸ τὸ ζοφερὸν καταφύγιόν μου, καὶ ἐμέτρουν τὰς στιγμὰς τῆς παρεχόμενης ἐκείνης μελαγχολικῆς ἐσπέρας.

Εἰσέτι δὲν εἶχε φθάσει ἡ ὠρὰ τοῦ λυκόφωτος. Ἡ ἀντάγεια τοῦ ἡλιακοῦ φωτός ἐπλανᾶτο ἀκόμη ἐπὶ τοῦ στερεώματος, εἶχε δὲ παρέλθει μόλις ἡμίσεια ὠρὰ, ἀπ' ὅτου εὕρισκόμην φρουρῶν ἀκίνητος, ὅτε ἠκούσα κρότον βημάτων καὶ φωνήν τινα. Τὰ βήματα ἠκούοντο προερχόμενα ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους τῆς ἐκκλησίας, ἢ δὲ φωνὴ ἦτο γυναικεῖα.

— Μὴ ἀνησυχῆτε διὰ τὴν ἐπιστολήν, ἔλεγεν ἡ φωνή. Τὴν ἐνεχείρισα ἐγὼ ἢ ἰδιά εἰς ἓνα παιδί, τὸ ὅποιον ἀνεδέχθη νὰ τὴν δώσῃ χωρὶς ἀντίρρησης· αὐτὸ ἐπῆγε ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὸ ἄλλο· δὲν μὰς εἶδε ψυχὴ· σὰς διαβεβηκίω, περὶ τούτου.

Αἱ λέξεις αὗται ἐπέσυρον τὴν προσοχήν μου, καὶ ἐξῆψαν τὴν περιεργίαν μου. Ἐπηκολούθησε σιγῇ αἱ φωναὶ ἐσίγων, ἀλλ' ἠκούοντο τὰ βήματα πλησιάζοντα. Μετὰ μίαν στιγμὴν δύο ἄτομα, δύο γυναικες διήλθον διὰ τοῦ χώρου, ὃν ἠδύνατο τὸ βλέμμα διὰ τοῦ στενοῦ φεγγίτου νὰ ἐπιβλέπῃ. Διηθύνοντο ἀμφοτέρωτι πρὸς τὸν τάφον καὶ κατὰ συνέπειαν ἔστρεφον πρὸς ἐμὲ τὰ νῶτα. Μία ἐξ αὐτῶν ἔφερε πῖλον καὶ περιώμιον· ἡ ἄλλη ἔφερε μακρὸν ὀδοιπορικὸν μανδύαν ἐξ ὑφάσματος κυανοῦ βαθέως μὲ τὴν κουκούλαν ἀνυψωμένην ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της. Ὁ μανδύας, ὀλίγον τι ἀνασεσυρμένος πρὸς τὰ κάτω, ἄφινε νὰ διακρίνηται τὸ ἄκρον τῆς ἐσθῆτός της. Μόλις διέκρινα τὸ χρῶμα αὐτῆς, ἠσθάνθη τὴν καρδίαν μου πάλλουςαν σφοδρῶς· ἦτο λευκὴ!..

Εἰς τὸ μέσον τῆς ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας μέχρι τοῦ τάφου ἀποστάσεως αἱ δύο γυναῖκες ἐσταμάτησαν. Ἡ μανδυοφόρος ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν σύντροφόν της, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἴδω τὴν μορφήν της κατὰ κρότῳ κρυπτομένην ὀπίσθεν τοῦ πυκνοῦ ὑφάσματος τῆς κουκούλας.

— Προσέξατε νὰ μὴ ἀφήσητέ ποτε αὐτὸν τὸν μανδύαν τόσον ἀνετον καὶ τόσον ζεστόν· ἔλεγεν ἡ αὐτὴ φωνή, ἦν πρὸ μικροῦ εἶχον ἀκούσει, ἢ φωνὴ τῆς γυναικὸς μὲ τὸ περιώμιον. Ἡ κυρία Τόδδ ἔχει δίκαιον· ἡ χθεσινὴ κατάλευκος ἐνδυμασία σας ἠδύνατο νὰ ἐπισύρῃ τὴν προσοχήν. Πηγαίνω νὰ περιπατήσω εἰς τὰ πέριξ, ἐνόσφ σεῖς θὰ μείνετε ἐδῶ. Τὰ κοιμητήρια δὲν μοῦ ἀρέσουν πολὺ ἐμὲ ὡπως εἰς σὰς. Προσπαθήσατε νὰ τελειώ-

σητε τὴν ἐργασίαν σας, ἔως νὰ ἐπιστρέψω, διὰ νὰ ἐπανέλθωμεν ὁμοῦ εἰς τὴν οἰκίαν πρὶν νυκτώσῃ.

Εἰποῦσα ταῦτα ἐστράφη καὶ ἀπῆλθε, διευθυνομένη πρὸς τὸ μέρος, ὅπου εὕρισκόμην. Εἶδα τότε τὴν μορφήν της ἦτο μορφή γυναικὸς ἡλικιωμένης, μελαγχρῶς, ἠυλακωμένη ὑπὸ ρυτίδων. Ἐφαίνετο ὑγιῆς καὶ οὐδὲν εἶχεν ἢ φυσιογνωμία της τὸ ἀπρεπὲς ἢ τὸ ὑποπτον. Ἐσταμάτησε παρὰ τὴν ἐκκλησίαν διὰ νὰ σφίξῃ τὸ περιώμιόν της.

— Τί πράξιεν! ἐψιθύριζε, τί πράξιεν μὲ τὰς ἀνακαλύψεις της καὶ τὰς ἰδιοτροπίαις της!.. Εἶνε ὅμως χωρὶς κακίαν ἢ καυμένη, ἀθῶα ὡσὰν βρέφος!..

Ἐστέναξε, παρετήρησε τοὺς περὶ αὐτὴν τάφους μετὰ τινος φρικιάσεως ἔσεισε τὴν κεφαλὴν, ὡς νὰ ἔλεγεν ὅτι τὸ πένθιμον ἐκεῖνο θέγμα δὲν τὴν εὐηρέσκει πολὺ, καὶ ἐγένετο ἀφαντος κάμπτουσα τὴν γωνίαν τῆς ἐκκλησίας.

Ἐσκέφθην κατ' ἀρχὰς ἂν ἔπρεπε νὰ τὴν ἀκολουθήσω ἢ νὰ τῇ ἀποτεινῶ τὸν λόγον· ἀλλ' ἡ ζωνρὰ μου ἐπιθυμία, ὅπως εὐρεθῶ κατὰ μέτωπον ἐνώπιον τῆς συντροφῆς της, μ' ἔκαμε νὰ παρκιτηθῶ τῆς ἰδέας. Ἄλλως τε ἤμην βέβαιος ὅτι θὰ ἔβλεπον καὶ τὴν γυναικὰ μὲ τὸ περιώμιον, ἂν ἤθελον, ἀναμένων πλησίον τοῦ νεκροταφείου, ὅτε θὰ ἐπέστρεφε κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν της. Ἐκτὸς τούτου ἐθεώρουν λίαν ἀμφίβολον, ὅτι θὰ μοὶ ἔδιδεν αὐτὴ τὰς πληροφορίας, ἧς ἀνεζήτητον. Ὀλίγον μ' ἐνδιέφερον ἢ γυνὴ ἢ διαβιβάζουσα τὴν ἐπιστολήν· ὅλον τὸ ἐνδιαφέρον μου συνεκεντροῦτο ἐπὶ τῆς γραψῆς αὐτῆν, διότι μόνη αὐτὴ ἠδύνατο νὰ μοὶ χορηγήσῃ τὰς πληροφορίας, ἧς ἐπεθύμουν νὰ λάβω· τὸ ἄτομον δὲ τοῦτο ἤμην πλέον ἢ βέβαιος ὅτι εὕρισκετο ἐκεῖ πλησίον μου ἐντὸς τοῦ νεκροταφείου.

Ἐνῶ αἱ ἰδέαι αὗται ἐπήρχοντο εἰς τὸν νοῦν μου, εἶδα τὴν μανδυοφόρον πλησιαζουσαν πρὸς τὸν τάφον ἐσταμάτησεν ὀρθία καὶ ἔβλεπεν αὐτὸν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς. Κατόπιν περιέφερε περὶ αὐτὴν τὸ βλέμμα, καὶ ἐξάγουσα κάτωθεν τοῦ μανδύου της λευκὸν πανίον, ἐβάδιε πλαγίως πρὸς τὸν βύακκα. Τὸ ὕδωρ αὐτοῦ εἰσηρχετο εἰς τὸ νεκροταφεῖον διὰ τοξοειδοῦς ὀπῆς τοῦ περιβόλου, καὶ ἐξήρχετο μετὰ θοαχὴν ἐλικνειδῆ ῥοῦν διὰ παρομοίας ἐξ ὕδου. Ἐβύθισε τὸ πανίον εἰς τὸ ὕδωρ καὶ ἐπέστρεψε πρὸς τὸν τάφον. Τὴν εἶδον ἀσπασθεῖσαν τὸν λευκὸν σταυρὸν, κατόπιν δὲ γονυπετήσασαν πρὸ τῆς ἐπιγραφῆς καὶ ἀποθέτουσαν ἐπαυειλημένως τὸ ὑγρὸν πανίον ἐπὶ τοῦ κηλιωμένου μαρμαροῦ.

Ἀποῦ ἐσκέφθην ὡς πρὸς τὸν καλλίτερον τρόπον τοῦ νὰ τὴν πλησιάσω, χωρὶς νὰ τῆς προξενήσω φόβον, ἀπεφάσισα νὰ διασκελισθῶ τὸν πρὸ ἐμοῦ τοῖχον, νὰ περιέλθω τὸν περιβόλον ἔξωθεν καὶ νὰ εἰσέλθω ἐκ νέου εἰς τὸ νεκροταφεῖον διὰ τῆς πλησιαιστεράς εἰς τὸν τάφον εἰσόδου διὰ νὰ μὲ ἴδῃ πλησιάζοντα. Ἦτο τόσον ἐνησυχολημένη εἰς τὸ εὐσεβὲς ἔργον της, ὥστε

δὲν μὲ ἤκουσεν ἐρχόμενον, μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ὑπερέβη τὴν εἰσοδὸν. Ἀνύψωσε τότε τὸ βλέμμα, ἠνωρθώθη ἀψήσασα μικρὰν κραυγὴν καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος καὶ ἄφωνος ἐκ τοῦ τρόμου ἐνώπιόν μου.

— Μὴ φοβήσθε, τῆ εἶπα μὲ ἐνθυμείσθε θεβαίως.

Καὶ ἐσταμάτησα ὁμιλῶν ἀκολουθῶς προὐχώρησα βήματα τινα καὶ ἐσταμάτησα ἐκ νέου. Τιοιοῦτότρόπως κἀπως ἐπλησίασα πρὸς αὐτήν. Ἄν μοὶ ἀπέμεινεν ἀμφιβολία τις, αὕτη διεσκεδάσθη ἐν τῷ ἄμα. Ἐνώπιόν μου ἐντρομὸν παρατηρούσαν με ἄνωθεν τοῦ τάφου τῆς κυρίας Φαίρλη ἔβλεπον τὴν αὐτὴν μορφήν, ἥτις μὲ ἐπεφάνη ἄλλοτε εἰς τὸν δημοσίον δρόμον ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης.

— Μὲ ἐνθυμείσθε; ἐπανελάθον. Συνητήθημεν μίαν νύκτα καὶ σὰς ἐβοήθησα νὰ ἐπανέυρθε τὸν δρόμον τοῦ Λονδίνου; δὲν ἐλησμονήσατε θεβαίως αὐτὸ τὸ περιστατικόν!...

Τὰ χαρακτηριστικά τῆς ἐπαυθῆσαν καὶ ἐκ τοῦ πιεζομένου στήθους τῆς ἐξήλθε στεναγμὸς ἀνακουφίσεως. Εἰς τὴν θανάσιμον ἀκινήσιν, ἣν ὁ τρόμος εἶχεν ἐπιβάλλει εἰς τὴν φυσιογνωμίαν, εἶδον βαθμυδόν, καθύσων μὲ ἀνεγνώριζεν, ἐπανερχομένην τὴν ζῶν.

— Μὴ βιασθῆτε νὰ μοῦ ὁμιλήσητε τώρα, ἐξηκολούθησα. Πεισθῆτε πρῶτον ὅτι εὐρίσκεσθε ἀπέναντι ἐνὸς φίλου.

— Εἰσθε πολὺ ἀγαθός, ἐψιθύρισε καὶ τοιοῦτος ἐφάνητε πρὸς ἐμὲ καὶ ἄλλοτε.

Ἐσιώπησε καὶ ἐγὼ ἐπίσης ἐσιώπησα, ὅχι μόνον διὰ νὰ τὴν ἀφήσω νὰ πραυνηθῆ ἐντελῶς, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ λάβω καιρὸν νὰ σκεφθῶ. Ὑπὸ τὴν ὠχρὰν λάμψιν τῆς ἐσπέρας ἡ γυνὴ αὕτη καὶ ἐγὼ συνηνητώμεθα ἐκ νέου πλησίον ἐνὸς τάφου, ἐν τῷ μέσῳ τῶν νεκρῶν, εἰς περιβόλον πανταχόθεν κεκλεισμένον ἐντὸς ἐρήμου κοιλάδος. Ἡ ὠρα, ὁ τόπος καὶ αἱ περιστάσεις, ὅς ἄς εὐρισκόμεθα πάλιν ἀντικρὺ ἀλλήλων εἰς τὸ ἔρημον ἐκεῖνο μέρος ἐν τῇ βαθυτάτῃ σιγῇ, τὰ ἐκκερμηθῶσα ῥα συμφέροντα ἐφ' ὧν θὰ ἐξήσκειν ἀποτελεσματικὴν ἐπιρροήν, αἱ ὀλίγα λέξεις, ἃς ἐμέλλομεν ν' ἀνταλλάξωμεν, τὸ προκείμενον ὅτι κατὰ πάσαν πιθανότητα τὸ μέλλον ὀλόκληρον τῆς Λαύρας Φαίρλη ἐξήρητο ἐπὶ καλῷ ἢ ἐπὶ κακῷ ἐκ τῆς ἐμπιστοσύνης, ἣν θὰ κατώρθουν νὰ ἐμπνεύσω εἰς τὴν ἀτυχῆ ἐκείνην γυναῖκα, ἥτις ἴστατο ἀκίνητος καὶ τρέμουσα παρὰ τὸν τάφον, ταῦτα πάντα ἦτο φυσικὸν νὰ κλονίσωσι τὴν πλήρη ἐπὶ τοῦ ἐκυτοῦ μου ἐξουσίαν καὶ τὴν ἀπάθειάν μου, ὧν ἄνευ οὐδὲ κατὰ ἐν βῆμα ἠδυνάμην νὰ προχωρήσω εἰς τὴν δύσκολον καὶ κινδυνώδη ὁδὸν εἰς τὴν εἰσῆλθον. Ὑπὸ τῆς ἰδέας ταύτης κατεχόμενος κατέβηλον πάσαν προσπάθειαν διὰ νὰ μὴ χάσω κανὲν τῶν πρὸς ἐπιτυχίαν μέσων καὶ νὰ ἐπωφεληθῶ ἐκ τῶν ὀλίγων στιγμῶν, ἃς κατηνάλωσα εἰς τὰς ταχεῖας ταύτας σκέψεις.

— Εἰσθε τώρα πλέον ἡσυχός; ἠρώτησα, μάλιστα ἔκρινα ἐπικαιρὸν τὴν στιγμὴν ὅπως ἀνταλλάξω τὸν λόγον. Δύνασθε νὰ μοὶ

ὁμιλήσητε χωρὶς νὰ φοβηθῆτε, χωρὶς νὰ λησμονήσητε, ὅτι λαλεῖτε πρὸς φίλον;

— Πῶς εὐρίσκεσθε εἰς αὐτὸ τὸ μέρος; μὲ ἠρώτησε χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ εἰς ὅτι τῆ εἶπον.

— Δὲν ἐνθυμείσθε τί σὰς εἶπον κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς συναντήσεώς μας περὶ τῆς προσεχοῦς εἰς Κώμβερλανδ ἀναχωρήσεως μου; Ἐκτοτε διέμεινα εἰς αὐτὸν τὸν τόπον κατοικῶν εἰς Λίμμεριτζ-Χάουζ.

— Λίμμεριτζ-Χάουζ!...

Ἐνῶ ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας τὸ ὠχρὸν τῆς πρόσωπον αἰφνιδίως ἐφωτίσθη. Τὸ ἀόριστον καὶ ἄστατον βλέμμα τῆς προσηλωθῆ ἐπ' ἐμοῦ ἐκφράζον ἐνδιαφέρον διὰ μίαν ἐξεγειρόμενον... Εἰς τὴν φυσιογνωμίαν τῆς οὐδ' ἔχουν ἔβλεπον πλέον τῆς πρώην δυσπιστίας τῆς.

Ἐπωφελήθη τῆς πρώτης ἐκείνης στιγμῆς τῆς τιθασειούσεώς τῆς, διὰ νὰ παρατηρήσω τὴν μορφήν τῆς μετὰ προσοχῆς καὶ περιεργίας, ἣν ἡ φρόνησις δὲν μοὶ ἐπέτρεπε μέχρι τοῦδε. Πικρήθησα αὐτὴν μὲ τὸ πνεῦμα πλήρες ἀκόμη ἐκ τῶν ἐντυπώσεων τῆς ἄλλης ἐκείνης θελατικῆς μορφῆς, ἥτις ἐπὶ τοῦ ἀνδρῶν τῆς ἐπκύλεως ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης, τόσον ζωηρῶς μοὶ εἶχεν ἀνακαλέσει αὐτὴν εἰς τὴν μνήμην. Ἐν τῇ μορφῇ τῆς δεσποινίδος Φαίρλη εἶχον ἀνεύρει τὴν Ἄνναν Κάδερικ ἐν τῇ μορφῇ ταύτης τώρα ἀνεύρισκον τὴν δεσποινίδα Φαίρλη ἢ ὁμοίότης μοὶ ἐφάνητο εὐκρινεστέρως, τοσοῦτον μάλλον ὅσον ἠδυνάμην νῦν δι' ἐνὸς βλέμματος νὰ ἴδω μέχρι ποίου σημείου ὁμοιάζον αἱ δύο γυναῖκες καὶ ποῦ διέφερον. Ἡ μορφή αὐτῶν ἐν συνόλῳ, ἡ σχετικὴ τῶν χαρακτηριστικῶν ἀναλογία, τὸ χρῶμα τῆς κόμης, τὸ ἐλαφρὸν ἐκεῖνο νευρικὸν κίνημα τοῦ χειλοῦς, ἡ ὄσφυς, αἱ κινήσεις τῆς κεφαλῆς, ἡ κατασκευὴ τοῦ σώματος εἶχον ὁμοιότητα πολὺ περισσοτέρην ἀφ' ὅσον ἐφανατίζομεν. Ἄλλ' ἡ ὁμοιότης περιωρίζετο εἰς τὰ γενικὰ ταῦτα, εἰς τὰ καθέκαστα δὲ πικρητοῦντο πολλὰ σημεῖα διαφορᾶς. Ἡ ἀβρὰ δροσερότης τῆς χροιάς τῆς δεσποινίδος Φαίρλη ἢ διαύγεια τῶν ὀφθαλμῶν τῆς, ἡ λεπτότης τοῦ δέρματος, ὁ ἐλαφρῶς βαθμικὸς χρωματισμὸς τῶν χειλέων, ὁ ἀναμνησκων τὰς μάλιστα ἀνοιχθείσας, κάλυκας ἔλειπον ἀπὸ τῆς ὠχρᾶς καὶ μαρμαρώδους μορφῆς, ἥτις εὐρίσκετο ἐνώπιόν μου. Ἄλλ' ἐνῶ ταῦτα ἐσκεπτόμεν δὲν ἠδυνάμην ἀφ' ἐτέρου ν' ἀποδιώξω τὴν σκέψιν, ὅτι ἡ θλιβερὰ μεταβολή, εἰς ἣν τὸ πικρὸν μέλλον καταδικάζει πάσαν καλλονὴν, αὕτη καὶ μόνη ἔλειπεν ὅπως συμπληρώσῃ τὴν ὁμοιότητα, ὅσον ἀτελής καὶ ἂν ἦτο αὕτη ἐπὶ τοῦ παρόντος. Ἐὰν δὲ ἡ λύπη καὶ ἡ συμφορὰ ἐπερχόμεναι ἤθελον ἀποτυπώσαι ἐπὶ τῆς νεαρᾶς καὶ ὠρᾶς μορφῆς τῆς δεσποινίδος Φαίρλη τὰ βέβηλα αὐτῶν στίγματα, τότε, μόνον τότε, ἡ Ἄννα Κάδερικ καὶ αὕτη θὰ ἐξελαμβάνοντο ὡς ἀδελφαὶ διδύμοι ἕνεκα τῆς πλήρους ὁμοιότητός των· τότε μόνον ἡ μίξ θὰ ἦτο ἡ ζωσα εἰκὼν τῆς ἄλλης.

Ἡ σκέψις αὕτη μ' ἔκαμε νὰ φοιτιάσω. Ἦτο τῷ ὄντι φοικτός ὁ προδικὸς ἐκεῖνος

καὶ ἄφωνος περὶ τοῦ μέλλοντος διαταγμός. Διὸ ὑπῆρξεν εὐτύχημα ὅτι ἡ χεὶρ τῆς Ἄννης Κάδερικ τεθεῖσα ἐπὶ τοῦ ὤμου μου μὲ ἀπήλλαξεν ἐκ τῆς πενθίμου ἐκείνης ὀπτασίας. Ἡ ἐπαφὴ τῆς χειρὸς τῆς ἦτο ἐπίσης κρυφία καὶ αἰφνιδία, ὡς ἡ ἄλλη ἐκείνη ἦτις μὲ εἶχεν ἀπολιθώσει κατὰ τὴν νύκτα τῆς πρώτης συναντήσεώς μας.

— Μὲ κυττάζετε καὶ σκέπτεσθε, μοὶ εἶπε μὲ τὴν συνήθη αὐτῆς ταχεῖαν καὶ ἐναγώνιον λαλιάν. Τί σκέπτεσθε;

— Ἐν πρᾶγμα ἀπλούστατον, ἀπήνησα. Ἦπόρουν πῶς εὐρίσκεσθε εἰς αὐτὸ τὸ μέρος.

— Ἦλθον μὲ μίαν φίλην μου, ἥτις μὲ ἀγαπᾷ πολὺ. Ἐφθασα μόνις πρὸ δύο ἡμερῶν.

— Καὶ χθὲς ἐπίσης ἦλθετε ἐδῶ;

— Πῶς τὸ γνωρίζετε;

Χωρὶς δὲ νὰ μὲ κυττάξῃ ἐγονυπέτησεν ἐκ νέου πρὸ τοῦ τύμβου.

— Καὶ ποῦ ἄλλοῦ πρέπει νὰ ὑπάγω εἰμὴ ἐδῶ; εἶπεν. Τὴν φίλην ἥτις ὑπῆρξε δι' ἐμὲ φιλοστοργωτέρα μητρός, αὐτὴν καὶ μόνην ὄφειλον νὰ ἐπισκεφθῶ εἰς Λίμμεριτζ. Ἡ καρδία μου αἰμάσσει, ὅταν βλέπω κηλίδας ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς. Ἐπρεπε χάριν τῆς μνήμης τῆς νὰ διατηρηθῆται τὸ μάρμαρον τοῦτο λευκότερον χιόνος. Χθὲς, μόνις τὸ εἶδον, ἀνέλαθον νὰ τὸ καθαρίσω καὶ ἐδέησε νὰ ἐπανέλθω σήμερον, διὰ νὰ ἐξκαλοῦθῃ τὸ ἔργον μου... Μήπως εἶνε ἐπιλήψιμος ἡ πράξις μου;... Ὅχι, ἐλπίζω... Δὲν δύναται νὰ εἶνε κακὸν ὅτι πράττω ἐγὼ ὑπὲρ τῆς κυρίας Φαίρλη...

Ἡ πικρὰ αὕτη εὐγνωμοσύνη πρὸς τὴν στοργὴν, ἣς ὑπῆρξεν ἄλλοτε τὸ ἀντικείμενον, ἦτο προδήλως τὸ κυριώτατον ἐλαττήριον τῆς περιορισμένης ἐκείνης διανοίας, ἐν ἣ οὐδεμίαν κατόπιν διαρκῆς ἐντύπωσιν εἶχεν ἐξελίψει τὴν μνήμην τῆς παιδικῆς αὐτῆς ἡλικίας, τῶν εὐδαιμονεστάτων τοῦ βίου τῆς ἡμερῶν. Εἶδον ὅτι τὸ καλλίστον μέσον ὅπως ἀποκτήσω τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς ἦτο τὸ νὰ τὴν ἐνθαρρύνω νὰ ἐξκαλοῦθῃ, χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς ἐμὲ, τὸ ἀπλοῦν καὶ εὐκολον ἔργον, ὅπερ ἦλθε ν' ἀποτελειώσῃ. Ἐνησχολήθη εἰς αὐτό, εὐθύς, ὡς τὴν παρεκάλεσα, ἐπιθέτουςα τὰς χεῖρας μὲ κίνησιν ὡσεὶ θεραπευτικὴν ἐπὶ τοῦ σαλπροῦ μαρμαρόν, ὡς νὰ ἐκέκνητο τοῦτο αἰσθησίαν τινα, ἐπαναλαμβάνουσα δὲ ταπεινῇ τῇ φωνῇ τὰς φράσεις τῆς ἐπιτυμβίου ἐπιγραφῆς, ὡς νὰ ἦτο ἀκόμη κοράσιον μανθάνον ἐπιμελῶς τὸ μάθημά του ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς κυρίας Φαίρλη.

— Δὲν θὰ ἐπλαγῆτε τῆ εἶπον, — ἐπιλαμβανόμενος τῆς μετ' αὐτῆς συνδιαλέξεως, διὰ νὰ προετοιμάσω τὸν δρόμον τῶν ἐρωτήσεων, ἃς ἐσκόπουν νὰ τῆ ἀποτείνω, — ἂν σὰς ὁμολογήσω ὅτι μετ' εὐχαρίστου ἐκπλήξεως σὰς ἐπανεὐρίσκω ἐδῶ. Ἀφοῦ σὰς ἀρῆσα ν' ἀναχωρήσητε διὰ τοῦ ὁχήματος, ἠσθάνθη πολλὰς δι' ὑμᾶς ἀνησυχίας κατόπιν...

Ἀνύψωσεν αὕτη ζωηρῶς τὸ ὄμμα καὶ μὲ προσέβλεψεν ὑπόπτως.

— Ἀνησυχίας;... ἠρώτησε καὶ διατί;

— Ἀφοῦ ἀπεχωρίσθημεν τὴν νύκτα ἐκείνην, μοὶ συνέβη κατὰ περιέργον. Δύο ἄνδρες, ἐντὸς ἀμαξίας εὐρισκόμενοι, διήλθον πρὸ ἐμοῦ· δὲν μὲ εἶδον, ἀλλ' ἐσταμάτησαν πλησίον τοῦ μέρους, ὅπου εὐρισκόμην ὄρθιος, καὶ ὠμίλησαν πρὸς ἕνα ἀστυνομικὸν κλητῆρα βαδιζόντα ἐπὶ τοῦ ἀντικροῦ πεζοδρομίου...

Ἡ νεανίας διέκοψε ἀραυτὰ τὴν ἐργασίαν της. Ἡ χεὶρ της, ἡ κρατούσα τὸ ὑγρὸν πανίον δι' οὗ ἐκαθάριζε πρὸ μικροῦ τὸ μαρμαρενὸν κατέπεσεν ἀδρανῆς πρὸς τὸ πλευρὸν της. Διὰ τῆς ἐτέρας χειρὸς ἐνηγκαλίσθη τὸν ἐπὶ τοῦ τάφου μαρμαρίνον σταυρὸν, ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν πρὸς ἐμὲ βραδέως, καὶ ἐπὶ τῆς ὠχρᾶς μορφῆς της ἐφάνη ἡ ἔκφρασις φόβου. Πλήν μολοταυτὰ καὶ διότι ἦτο ἀρχὴ πλέον νὰ ὀπισθοδρομήσω, ἐξήκολούθησα.

— Οἱ δύο ἄνδρες, προσέθηκα, ἀποτεινόμενοι πρὸς τὸν κλητῆρα, τὸν ἠρώτησαν ἂν σὰς εἶδεν, αὐτὸς δὲ ἀπήντησεν ἀρνητικῶς. Εἰς ἐξ αὐτῶν τότε ἔλαβε τὸν λόγον καὶ εἶπεν ὅτι εἴχετε δραπετεύσει ἐκ τοῦ φιλάνθρωπου καταστήματος τὸ ὅποιον διηύθυνεν...

[Ἐπειτα συνέχισα]

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΛΟΙΟΥ.

[Διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ].

Ἡ παλιόροια καθήρχετο ἤδη ἀπὸ δύο ὥρων· μόνον δ' ὀλίγα ξένα ἀλιευτικὰ πλοία εἶχον ἀφήσει τὸν λιμὲν καὶ ἔπλεον ἐν ἀνοικτῷ πελάγει.

Ἡ θάλασσα παρίστα ὄψιν μεγαλοπρεπῆ. Μακρὰν, πρὸς τὸν ὀρίζοντα, ἀντανάκλωσα τὰς ἐρυθρὰς ἀκτῖνας τοῦ δύνοντος ἡλίου, ἐφάνετο ὡς ἀπέραντος πυρπολουμένη πεδιάς. Ἐπὶ τῆς προκινωπῆς ἐπιφανείας τῶν φλογωδῶν αὐτῆς ὑδάτων ὠλισθαιεν ἡ μελανὴ σκιά τῶν πλοιαρίων μὲ τὰ φκιά αὐτῶν ἰστίαι. Τὰ κύματα ἐξετείνοντο μακρὰν, φερόμενα δ' ἐπαλλήλων ἐκάλυπτον διὰ λευκοῦ ἀφροῦ τὰς προκινούσας κορυφάς, ὡς σμαραγδίνους ἐκτάσεις ἐπεστεμμέναις διὰ χιόνος. Εἰκὼν θαυμασιὰ.

Καὶ ὅμως, οἱ παλαιοὶ ναῦται τοῦ μικροῦ λιμένος τῆς Τρουβίλλης, οἱ ἀληθεῖς ναῦται, οἱ ἔχοντες τὸ πρόσωπον σπασμωδικόν, ὡς ἐκ τῆς χρήσεως τοῦ μασσητοῦ καπνοῦ—ὅστις ἀνασύρων τὸ ῥύγχος, ὅπου χύνει τὸ δηλητηριόν του, τοὺς δεικνύει ἀεὶποτε γελῶντας—τοὺς ὀφθαλμοὺς στρογγύλους καὶ ἐξωγακμένους, τὸ στόμα χαῖνεν ὡς ἀνθίου (brochet) καὶ τὸ βλέμμα ὀξυδερκὲς ὡς τῶν ἰχθύων, ἔλεγον καμμύοντες τὸν ἕνα ὀφθαλμόν :

— Θὰ ἰδῆς, θὰ ἰδῆς ποῦ θάχουμε πορευτογάραμην.

Εἶτα δὲ θέτοντες ἐπὶ τοῦ μετώπου, κάτθεν τῶν μαλλίνων πιλιδίων, τὰς ὑπερμεγέθεις αὐτῶν χεῖρας, δίκην παραπέτασματων δι' ὧν ἀπέτρεπον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τὸ θάμβος τῶν ἡλιακῶν ἀκτῖνων, ἔβλεπον τὰ συνεχῆ καὶ μελανὰ νέφη, ἀτινα ἐρχόμενα ἐκ δυσμῶν συνωθοῦντο πρὸς βορρᾶν, ἔβλεπον τὰς λάμψεις τῶν ἀστραπῶν... καὶ, συνοφρυοῦντες τὸ μέτωπον,

συμπτύσσοντες τὴν ῥίνα καὶ μορφαζόντες διὰ τῶν χειλέων, ἔλεγον :

— Μὰ τὸν Θεόν, ποῦ δὲν θὰ ταξειδέψω ἀπόψε.

Στρεφόμενοι δ' ἐπὶ τῶν ἰσχιῶν καὶ οἰοῦνται περιφρονούντες τὴν πρὸ αὐτῶν ἀνεπιστόμενην μεγαλοπρεπῆ εἰκόνα, διηυθύνοντο πρὸς τὸ καπηλεῖον, ἔνθα ἐμεθύσασκοντο ἀηδῶς ἀπὸ τῆς—σχεδὸν καθαρὸν οἰνόπνευμα—γελῶντες, ἀλληλωθούμενοι, ἀλληλοκτυπώμενοι διὰ τῶν γρόνθων, χάριν ἀστεϊότητος, καὶ ἄλλοι κτυπῶσι διὰ νὰ φονεύσωσι... διασκεδάζοντες ἐπὶ τέλους. Οἱ αὖ ὀρέξεις!

Τὰ στοιχηδὸν παρατεταχγμένα πλοιαρῖα, στερεῶς ἐν τῷ λιμένι προσδεδεμένα, ὡσεὶ ἠὺχριστοῦντο ἐν τῇ ἀναπαύσει, ἠνώρθουν τοὺς ἰστούς των καὶ ἐφάνοντο συγκρουόμενα, καὶ συσφιγγόντα πρὸς ἀλλήλα τὰ ἐκ τοῦ κύματος ὑγρὰ πλευρὰ των. Αἱ ψυχὰι των, ὡς αἱ τῶν γηραιῶν ἰχθύων τοῦ λιμένος, ἠσθάνοντο ἐν τῇ ἀτυσοφάρῃ τῆς ἐπικειμένην τρικυμίαν ὑπὸ τὸν ἐλαφρὸν τοῦ ὕδατος κυματισμὸν τῶν ὀσπῶ των—οἱ ἄρμοι τῶν πλευρῶν—ἐστέναζον θλιβερῶς, ἐν ᾧ ἐν τῇ ἐσπέρᾳ ἐκείνη, ἦν κατηύγαζεν εἰσέτι ἡ δύσις καὶ ἦτις προήγαγε τρικυμίαν, ἐβασίλευε βαρεῖα ἡρεμία.

Ἀφῶντες ἐκ τῆς σωρείας ἐκείνης τῶν πλοιαρίων ἐν κότερον ἀπεσπάσθη, μέσῳ δὲ τῶν συμπλεγμένων ἰστῶν ἐφάνη εἰς προχωρῶν πάντοτε καὶ οἰοῦνται πλέον ὅτε μὲν δεξιῶ, ὅτε δ' ἀριστερῶ. Οἱ ἐπὶ τῆς κρηπίδος ἄνδρες, ἔτοιμοι νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὸ καπηλεῖον, ἐσταμάτησαν... Ἐν πλοῖον ἀνεχώρει. Εἶχεν ὑψώσει τὸν ἐπίδρομον—ἦτο κότερον—καὶ τὸν ἀντέμονα, καὶ ἔκλινεν ὑπὸ τὴν ὄθησιν τοῦ ἀνέμου.

— Διάβολε! ἀνέκραζεν εἰς τῶν νευτικῶν, μὰ περὶ εἶνε κὺτός ποῦ θέλει νὰ πνιγῆ; ..

Καὶ πλησιάζεις :

— Ἄ! εἶνε ἡ Δερουχέττη, προσέθηκε.

— Μὰ τὸν Θεόν, ἔκραζεν οἱ γηραῖοὶ δελφίνες, αὐτὸς ὁ Ἰωάννης Μερύ, κινδυνεύει τὴν ζωὴν του διὰ νὰ διασκεδάσῃ ἐκείνην τὴν ἀχρεῖαν του.

— Δυστυχία, ἐτρελλάθηκε... Μὰ καὶ ὁ ἄλλος εἶνε μαζὺ τους.

Ἀκούσαντες τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις πάντες οἱ ἐπὶ τῆς κρηπίδος προῦχώρησαν ὠθούμενοι καὶ κινδυνεύοντες νὰ πέσωσιν εἰς τὸ ὕδωρ, διὰ νὰ ἴδωσιν ἐκεῖνον, τὸν ὅποιον ἀπεκάλεσαν ἄλλοι.

Ὁ Ἰωάννης Μερύ ἦτο ἐνδεδυμένος ὡς ἀλιεὺς καὶ ἐκράτει τὸ πηδάλιον.

Ὁ ἄλλος, ἰδιοτρόπως, ἂν ἔχι κομφῶς ἐνδεδυμένος, ἐνησχολεῖτο εἰς τὸν χειρισμὸν τῶν ἰστίων.

Γυνὴ νεκρὰ καὶ ἐξαισιῶς ὠραία, ἐκάθητο εἰς τὴν πρῶραν, σχεδὸν ὑπὸ τὸν πρόβολον.

Ἐξελθὼν τοῦ σωροῦ τῶν πλοιαρίων ὁ Ἰωάννης Μερύ, εἰσήγαγε τὸν αἶκα ὑπὸ τὸν βορραχίονά του, διευθύνων αὐτὸν διὰ τῶν ἰσχιῶν, διὰ τῶν δύο χειρῶν ἐκράτησε τὴν ἄκρην τοῦ ἐπιδρόμου, καὶ ὤθησε διὰ τοῦ ποδὸς τὴν ῥάβδον του ἵνα στρέψῃ τὸ ἰστίον πρὸς τὸν ἀνεμὸν.

Ὁ ἄλλος ἔσφιγγε τὸν πόδα τοῦ ἀντέμονος, ἵνα στραφῇ τὸ πλοῖον. Ὁ Μερύ διέταξε :

— Σκότα!

Τὸ πλοῖον ἐστράφη ἐπικλινές, ὁ ἀντέμων ἐκυμάτισεν ἐπὶ στιγμὴν καὶ εἶτα κατέπεσεν ὡς ῥάκος, τὸ δὲ πλοιαρίον ἠνωρθῶθη ἵν' ἀκολουθήσῃ τὴν κατ' εὐθεῖαν πορείαν του.

Εἰς τῶν ἐπὶ τῆς παραλίας γερόντων ἀνέκραζεν :

— Αἴ, Γιάνην! τρελλὸς εἶσαι μὲ τέτοιο καιρὸ! ..

Ὁ Ἰωάννης Μερύ ἐστράφη καὶ ἀπήντησε :

— Ζουβάρ, πρόσεχε τὸ μικρὸ μου... σοὺ τὸ συνιστῶ πολὺ.

Οἱ ναῦται προσεῖδον ἀλλήλους ἐκτεπληγμένοι.

— Τί μοῦ λέγει... τὸ μικρὸ του; .. εἶπεν ὁ Ἰωάννης Ζουβάρ.

Ὅλοι ἐξεροράγησαν εἰς γέλωτας, συνωθούμενοι καὶ κτυπώμενοι, εἰς δ' ἐξ αὐτῶν, ἐκφράζων τὴν γνώμην ἀπάντων, εἶπε :

— Θὰ ἔκαμνε καλλίτερα νὰ φροντίσῃ γιὰ τὴν γυναικίᾳ του, καὶ νὰ διώξῃ τὸν ἄλλοι.

Ἦκουσεν ἄρα γε τοῦτο ὁ Ἰωάννης Μερύ; ..

Τὸ κότερον ἐξήρχετο τοῦ μυχοῦ, ἵνα εἰσέλθῃ εἰς τὸ στόμιον. Ὁ ἀλιεὺς ἐστράφη ἐκ νέου καὶ ἔκραζε :

— Χαῖρε, Ζουβάρ... τὸ παιδί! ..

Οἱ σύντροφοι ἐγάλασαν θορυβωδέστερον, γρονθοκοπούμενοι φιλικῶ ἐννοεῖται τῷ τρόπῳ.

Ὁ Ζουβάρ ἔφερε τὴν χουδρὴν του χεῖρα ὑπὸ τὸν σκαῦφόν του, ξέων δὲ τὸ μέτωπον διὰ τῶν μακρῶν του ὀνύχων, καὶ δάκνων τὸν καπνὸν ἐψιθύρισε : «δικτὶ τάχα μοῦ λέγει αὐτό;»

Δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ βυθισθῇ εἰς σκέψεις, διότι οἱ ἄλλοι ἠνοιξαν τὴν θύραν τοῦ καπηλείου καὶ τὸν ὤθησαν ἐντὸς.

Ἡ Δερουχέττη εἶχεν ἐξέλθει τοῦ λιμένος· χαρίεσσα δὲ καὶ κομφῆ, ἐσωπτρίζουσα εἰς τὸ ὕδωρ τὴν χάριν τοῦ ἐξαρτισμοῦ της, ὠλισθαίνε ταχέως φρομένη ὑπὸ τῶν φκιῶν αὐτῆς ἰστίων. Καὶ ὡς πένθιμον πτηνόν, ἐκτεῖνον ἐπὶ τὴν πεφλογισμένην θάλασσαν τὰς μακρὰς πτέρυγας του, ἐστίζε τὴν λαμπρότητα τοῦ δύνοντος ἡλίου.

Τὸ πλοιαρίον πλησιότιον, ὀδηγούμενον ὑπὸ τοῦ πηδαλίου, ἔβκιε ταχέως. Ἐξασφκλίσας τὴν πορείαν του ὁ Ἰωάννης Μερύ, ἐκράτει ἤδη τὸν αἶκα, ἀλλ' ὁ ἄλλος μὴ ἔχων τί νὰ κάμῃ, ἐξήπλωθη ἐπὶ τῆς πρῶρας, πλησίον τῆς ὠραίας γυναικός.

Ὁ ἀλιεὺς, μὲ συνωφρυωμένον μέτωπον καὶ φλογεροὺς ὀφθαλμοὺς ἔρριπεν ἐπὶ τοῦ πρὸ αὐτοῦ ζεύγους κρυφίως, βλέμματα πλήρη μίσους.

Τοῦναντίον ἐκεῖνοι ἐφάνοντο εὐτυχεῖς ἐν τῇ ζωῇ ἐκείνῃ, καὶ ἐτέρποντο εἰς τὸ ἡδὺ λίκνισμα τῆς θαλάσσης. Ὁ ἀνὴρ ἠθέλησε νὰ ὀμιλήσῃ περὶ πραγμάτων ἀρετῆς ἀστείων, κατὰ τὰ φαινόμενα—διότι

ήχηρός γέλωσ σαρκασμοῦ καὶ νεῦμα τῆς κεφαλῆς ὑπέδειξε τὸν ἀλίεσ. Ἄλλ' ἡ γυνὴ τῷ εἶπε χαμηλοφῶνως:

— Σιώπη, θά μᾶς ἀκούσῃ... ἀφῆσέ με νὰ βρεμβάσω.

Ὁ ἀνὴρ ὑπήκουσε καὶ ἐστηρίχθη ἐπὶ τῶν νώτων τοῦ πλοίου, ἡ δὲ νεαρὰ γυνὴ ἔκλινε στηριζομένη ἐπὶ τῆς πῦρας καὶ εἶχε τὴν σιαγῶνα μεταξὺ τῶν χειρῶν, θεωροῦσα τὸ ἄπειρον. Οἱ βῶθωές τῆς ἐξωγοῦντο εἰσπνέοντες τὸν πλήρη βρωμίου ἐκεῖνον ἀέρα, ἡ λεπτή τῆς γλῶσσα ἔλειγεν ἐκάστοτε μεθ' ἡδονῆς τὸ ὑπὸ τῆς αὔρας ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς φερόμενον ἄλλας, ἐν ᾧ τὰ κύματα, θρυζόμενα ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ πλοίου καὶ ἀναπηδῶντα, τὴν ἐρράντιζον. Ἦτο εὐτυχῆς... ἐμεῖδιά, μεθυσοκλιμένη ὑπὸ τοῦ θορύβου καὶ τῆς ὀσμῆς ἐκεῖνης.

Ὁ ἄλλοσ ἀδιανοοῦσ διατὴν πρὸ αὐτοῦ μαγευτικὴν εἰκόνα, παρρητῆρει ἐπιμόνωσ τὴν νεαρὰν ἐκεῖνην καλλονὴν, ἥσ τὸ νωχελῶσ ἐπακουμβοῦσ σῶμα παρῆρει γραμμὰσ πλήρεισ χάριτοσ, φαίνόμενον εὐκρινῶσ ὑπὸ τὰ ὑγρά τῆσ ἐνδύματα, ἄτινα τῇ προσῆρμοζεν ἡ αὔρα τῆσ θαλάσσησ... Ἦ θῆσ αὐτῆσ τὸν ἔφερον εἰσ ἔκστασιν.

[Ἐπιτετα συνῆχεια].

K.

Ο ΓΑΤΟΣ ΤΟΥ ΓΡΕΤΡΥ

[Ἐκ τῶν τοῦ Gaston Pescheron].

Νεώτατοσ, μελανόθριξ, τὸ ὄμμα ἔχων πράσινον καὶ λάμψεισ παρὰδόξουσ ἀπαστράπτον, δασύτριχα τὴν οὐράν, ὁ Πειρασμὸσ ἀνεμίμνησκε τοὺσ μυθικοὺσ αἰλιούρουσ τῶν καθ'αλλιστικῶν ἑορτῶν τοῦ Βλοξβερκ.

Ἡ μαρκησία τοῦ Γαβριάν εἶχε δωρήσει αὐτὸν εἰσ τὸν Γρετρυ διὰ νὰ ἔξοντώσῃ τὰ στίφη τῶν μυῶν, οὔτινεσ ἐλυμαίνοντο τὴν βιβλιοθήκην τοῦ διασῆμου μουσικοῦ.

Πράγματι ὁ Πειρασμὸσ ταχῶσ εἶχε καθαρῆσει τὸ σπουδαστῆριον τοῦ κυρίου του ἀπὸ τὴν ὀχληρὰν ταύτην φυγῆν, ἀλλὰ συγχρόνωσ ἀπέβαλλε καὶ τὴν ἐϋνοϊάν του, διότι ἀπὸ καιροῦ εἰσ καιρὸν παρεδίετο εἰσ ἀπροσδόκητον καὶ ἐπικίνδυνον μουσικομακίαν. Μόλισ ὁ Γρετρυ ἔρριπτεν ἐπὶ τοῦ χάρτου στοιχεῖά τινα αὐτοσχεδίου μέλουσ καὶ ἤνοιγε τὸ κλειδοκῦμβλον, ἀμέσωσ ὁ αἰλιούροσ ἔρριπτε τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ ὑγοῦ εἰσέτι φύλλον καὶ ἤρχιζε νὰ τὸ ἀναγινώσῃ κατ' ἴδιον ὄλωσ τροπον. Ἄν δὲ τὸ μέλοσ δὲν ἦτο τῆσ ὀρέξωσ του περιῆγε μετὰ σπουδῆσ ἐπὶ τοῦ χάρτου τοὺσ ὄνουχάσ του.

Τὸ ἀποτέλεμα ἦτο φυσικῶ τῷ λόγῳ ὅτι τὸ τεμάχιον ἀπέβαινε ἀπλοῦσ κατὰ κληλιδωμένοσ χάρτησ, ὁ δὲ Γρετρυ ὕβριζεν εἰσ γλῶσσαν πάντῃ ἀγνωστον τῷ θεῷ τῆσ μουσικῆσ, ἐδίωκε τὸ ζῶον καὶ λίαν εὐχαρίστωσ θὰ τὸ ἐμαστίγου, ἐὰν ἡ φυσικὴ εὐκνησία αὐτοῦ δὲν τὸ ἀπήλλαξσε πάντοτε τῆσ τιμῶριασ, ἥσ ἐγίνετο ἀξιον.

Οὐδέισ ποτε μουσικὸσ ἔγραψε τοσούτῃ

μυσοσυργῆματα, ὥστε νὰ κατὰλίπη ἀνεπτέλεστα δι' ἀνεπαρκείαν χρόνου ὁ Πειρασμὸσ μουσοσυργῆματα συνοδευόμενα μετὰ μαοριήματα καὶ στεναγμοὺσ: τὸ ἀάματον ζῶον οὐδόλωσ ἀπηρῶδα ἐκ τῶν αἰώνιων τούτων γυμνασμάτων, πολλακίσ δὲ ὁ Γρετρυ ἐλυπεῖτο ἀναπολῶν τοὺσ μυῖσ, οὔτινεσ προσέβαλλον μᾶλλον τὰ ἐντυπα ἢ τὰ χειρόγραφα. Ἄλλ' ἵνα εἶπωμεν τὴν ἀλήθειαν οἱ τρόποι τοῦ Πειρασμοῦ του τοσοῦτον τὸν διεσκέδαζον, ὥστε πολλακίσ του παρετροπάσ τῷ συνεχῶρει, τσοῦτον μᾶλλον, καθόσον πολλακίσ ὁ Πειρασμὸσ λίαν ἐπιτυχῶσ εἶχε ἐπικρίνει διὰ τῶν ὄνουχων του τὴν ἔκφρασιν μουσικοῦ τινοσ μελοσυργῆματοσ, διότι ὁ αἰλιούροσ οὗτοσ δὲν ἡγάπα μὲν νὰ βλέπη τινα γραφοντα ἐνώπιον του μουσικῆν, μετὰ θρησκευτικῆσ ὁμωσ προσοχῆσ ἤκουε τὰ παιζόμενα μουσοσυργῆματα, ἐντείων ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον τὴν προσοχῆν, ἵνα μὴ τὸν διαφύγη βροχασμὸσ τισ ἐν τοιαύτῃ στιγμῇ...

Καθῆμενοσ ἐπὶ κορυφῆσ σωροῦ ἀσημάτων καὶ τετραχόρων καὶ λίαν προσεκτικῶσ ἀτεινίζων τὸν κύριόν του, ὠμοῖαζε πρὸσ ἕνα τῶν προγόνων αὐτοῦ, τὸν ὁποῖον ἐλάτρευον μὲν ἐν Αἰγύπτῳ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν Φαραῶ, σέβετα δὲ καὶ νῦν ἐτι ὁ Σαμφλερυ.

**

Κατὰ τὴν περίοδον ταύτην τοῦ σταδίου του ὁ Γρετρυ, τὸ πλείστον κτεστραμμένος ὑπὸ τῆσ ἐπνεκστάσεωσ, ἔζη λίαν μετρίωσ. Ἦτο στενωῦσ συνδεδεμένος μετὰ τοῦ Γαρά, Φιλοδωρου, Ἐλλεβιοῦ, καὶ τινων ἄλλων θρυμκστῶν του, ἐν οἷσ καὶ ὁ Δεζορωμὸσ, προμηθευτῆσ τοῦ ἰταλικῦ στρατοῦ καὶ λίαν ὑπὸ τοῦ Ὑπάτου ἐκτιμώμενοσ.

Ὁ Γρετρυ, ὅστισ τὸν θρίαμβόν του ὠφειλεν εἰσ τὸ θέατρον τῶν κωμικῶν μελοδραμάτων, εἶχε τὴν φιλοδοξίαν νὰ εἰσσχθῇ καὶ εἰσ αὐτὸ τὸ θέατρον τῶν μελοδραμάτων. Εἰργάζετο λοιπὸν οὐχὶ ἐπὶ τοῦ Δοκιμίου τῆσ μουσικῆσ του, ἔργου ἀξιολόγου, ἐκτυπωθέντοσ ἀναλώμασι τῆσ Κυβερνήσεωσ, ἀλλὰ ἐπὶ τοῦ Ἀνακρέοντοσ παρὰ τῷ Πολικράτει, τὸ ὁποῖον μετὰ μεγάλησ ἀνυπομονησίασ περιέμενε τὸ δημόσιον, καὶ ὅπερ θρυμκσίωσ μὲν λίαν ἐπέτυχεν, ἀλλ' ἦτο τὸ μόνον ἔργον τοῦ εἰδοῦσ τουτοῦ, ἀξίωθῆν τριαύτησ ἐπιτυχίασ.

Περιτετυλιγμένος ἐντόσ πλατέωσ κωιτωνίτου, φέρων χονδράσ περικνημίδασ, καὶ ἐμβάδασ διὰ σισύρασ ὑπεροαμμένασ, ἐπὶ δὲ τῆσ κεφαλῆσ εἶδοσ πύλον ἐκ δέρματοσ ἀρκτόμουσ, ἐκλείετο ἐπὶ ὀλοκλήρουσ ὦρασ, οὐδένα δεχόμενοσ, ἐκτόσ σπκνίων τινων φίλων.

Μόνοσ ὁ Πειρασμὸσ του ἦρκει.

Τὸ ἔργον προῦχῶρει, τὸ τελικὸν μόνον μελωδήμα ὑπελειπετο, ἀλλ' εἰσ φθόγγοσ αὐτοῦ δὲν ἐφαίνετο τοσοῦτῳ ἐπιτυχῆσ τῷ ποιητῇ τοῦ Ἐλλεβιοῦ.

Ἐνόμισε μάλιστα κελὸν νὰ συγκαλέσῃ τὸ μικρὸν του συμβούλιον, τὸν Φιλοδωρον, Γαρά, Ἐλλεβιοῦ καὶ Δεζορωμὸσ.

Κατὰ τὴν ὑποδειχθεῖσαν ὦραν οἱ τέσσαρεσ φίλοι ἀφικνοῦντο εἰσ τὴν ὁδὸν *Pas-de-la-mule*.

**

Ὀλίγον μετὰ τὴν ἔλευσιν τῶν ὁ Γρετρυ ἔμελεν αὐτοῖσ τὰ ὠραιότερα τοῦ νέου μελοδραματοῦ του τεμάχια.

Εἰσ τὸ κτεστραμμένον τελικὸν μελωδήμα ἔλαβε τὸν κάλαμον καὶ πλήρησ ἐμπιστοσύνησ εἰσ τὴν ἐκυτοῦ ἐμπνευσιν ἐχάραξε σημεῖά τινα ἐπὶ τοῦ χάρτου.

Οἱ τέσσαρεσ φίλοι εἰσίων σιγὴν θρησκευτικῆν.

— Ὅχι! εἶπεν ἀφῆνησ ὁ γηραιὸσ μουσοσυργὸσ, ἀπομακρυνθεῖσ τῆσ τραπέζεσ; ὄχι, δὲν εἶνε τοῦτο!

— Πῶσ, διδάσκαλε, ἀμφιβάλλετα περὶ τῆσ ἰδίεσ ὑμῶν ἱκανότητοσ; εἶπεν ὁ Δεζορωμὸσ.

— Τὸ δημόσιον θὰ χειροκροτῇ πάντοτε τὸν Γρετρυ, προσέθηκεν ὁ ἀπαρραμιλλοσ Γαρά τραυλίζων κατὰ τὸν συρμόν.

— Ἐννοεῖ τὴν μουσικὴν περισσότερον, ἀφ' ὅσον ἐγὼ τὸ ζατρίκιον, εἶπεν ὁ Φιλοδωροσ, οὔτινοσ ἡ περὶ ζατρίκιου πραγματεία ἐγένετο ἱστορικῆ.

Καὶ πάντεσ ἐγέλων.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ ἰδιότροποσ Πειρασμὸσ ἐπήδησεν ἐπὶ τῆσ τραπέζεσ, ἐτανύσθη, εἶτα δὲ τεινάσ τοὺσ πόδασ περιέφερε τοὺσ ἀσεβεῖσ ὄνουχασ ἐπὶ τοῦ χειρογράφου, ἀκριβῶσ εἰσ τὴν θέσιν, ἐν ἣ ὁ ποιητῆσ ἔγραψε τὸ τελευταῖον αὐτοσχεδίων μελωδήμα.

— Ληστὰ! ἀνέκραξεν ὁ Γρετρυ ἰδὼν τὰσ κινήσεισ τοῦ γάτου του: μού κατέστρεψε καὶ πάλιν τὴν μουσικὴν, ἀλλὰ τῶρα πλέον θὰ μὲ τὸ πλερωσῆσ καὶ πολὺ ἀκριβῶσ.

Συγχρόνωσ δὲ ὕψωτε τὴν ἔαθδον κατὰ τοῦ Πειρασμοῦ. Ἀλλὰ ἐν ἄλλῳ τοῦ αἰλιούρου ἐξεμηδένισε τὴν ὀργῆν τοῦ μουσικοῦ. Ὁ Πειρασμὸσ κατέφυγεν εἰσ τὴν κορυφὴν τῆσ βιβλιοθήκησ, ἐκεῖθεν δὲ ἔρριπτε βλέμματα εἰρωνικὰ ἐπὶ τῆσ ὀμηγύρεωσ.

— Ἰδέτα, παρακαλῶ, τί κάμνει εἰσ τὰ ἔργα μου, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ Γρετρυ καὶ ἐδίωκε τὸ φύλλον εἰσ τὸν αἰλιδὸν Ἐλλεβιοῦ. Εὐτυχῶσ ἦτο ἀθλιον. Ὁ Ἐλλεβιοῦ ρίψεσ βλέμμα ἐπὶ τοῦ χάρτου ἔσφιγγε τὴν χεῖρα τοῦ διδασκαλοῦ του.

— Πλὴν τοῦτο εἶνε ἐξαιρέτον, εἶνε λαμπρόν! δὲν ἔχει οὕτω, Γαρά; Καὶ πονήρωσ μειδιῶν ἔτεινε τὸ χειρόγραφον πρὸσ αὐτόν.

Γνωστον ὅτι ὁ Γαρά δὲν ἐδύνκατο ν' ἀναγνώσῃ οὔτε στοιχεῖον μουσικόν, οὐχ ἦττον ὁμωσ μετὰ μεγίστησ εὐκαμψίασ φωνῆσ ἔψαλλε μουσικὰ τεμάχια.

Ἀπαθέστατα ἐπροσποινήθη ὅτι παρατηρεῖ ὡσ εἰδήμων τὸν χάρτην καὶ ἀνεφώνησεν ἐπίσῃσ:

— Λαμπρόν, ὦραϊόν!

Τὸ τελικὸν μελωδήμα διῆλθεν ἀπὸ χεῖροσ εἰσ χεῖρα καὶ ἐπὶ τέλος παρεκάλεσκ τὸν Γρετρυ νὰ τὸ ἐκτελέσῃ ἐπὶ τοῦ κλειδοκῦμβλου.

Ἀμέσωσ οὗτοσ ἀνεγνώρισε ὅτι εἰ ὄνου-

χες του Πειρασμού ἔσπειραν βαναύσως ἐπὶ τοῦ τευχίου του ἀπροσδοκίτου ποι- κιλίας· μικρὰ γραμμὴ μελάνης, λε- πτῶς συμπεπλεγμένη καὶ εὐκρινῶς πα- ριστώσκει τοῦ μὲν πίεσιν, τοῦ δὲ ὕφειν ἡμίτονον, ἐτροποποίησαν τὸ περίφημον τε- λικὸν μελώδημα.

Ὁ Πειρασμὸς ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς βιβλιοθήκης ἐφάνετο πικρῶν περιέρ- γως πάσας τὰς κινήσεις τῶν παρεστώτων καὶ μαντεύων ὅτι ὄμιλον περι αὐτοῦ.

Ὁ Γρετρὺ εἶδεν ὅτι αἱ τροποποιήσεις ἦσαν ἐπιτυχεῖς καὶ ἐνόησεν ὅτι τὰ συγχα- ρητήρια τῶν φίλων του δὲν ἦσαν μάταια.

— Τὰ νυχσοκαλίσματα αὐτὰ εἶνε καλι- τεχνικὰ, ὃ δὲ Πειρασμὸς μου γίνεται ἀπὸ τοῦδε συνεργάτης μου. Πῶς νὰ τὸν ἀνταμείψωμεν τώρα;

— Δώσατέ του μίαν ἔδραν εἰς τὸ θέκ- τρον, εἶπεν ὁ Δεζορμῶ, διὰ νὰ χειροκρο- τήσῃ τὸ ἔργον.

Καὶ αἱ τέσσαρες φίλοι ἀπῆλθον γε- λῶντες.

..

Ὁ Γρετρὺ ἀπέθανε τῷ 1843 ἐν τῷ ἐρη- μητηρίῳ ἐκεῖνῳ τοῦ Μονμορενσύ, ὅπερ ἠ- δυνήθη νὰ ἀγοράσῃ χάρις εἰς τὴν ἐκ τεσ- σάρων χιλιάδων φράγκων σύνταξιν, ἣν τῷ ἐχορήγησεν ὁ πρῶτος Πρόεδρος, καὶ ἣτις ἠδύνησε κατόπιν δικαιοματικῶς ὡς ποιη- τοῦ τοσοῦτων ἀριστουργημάτων ἀδιαμφι- σθητήτων.

Ὁ Πειρασμὸς ἐγήρασεν, ὃ δὲ θάνατος τοῦ κυρίου του θνασίμως τὸν ἐλύπησε· καὶ μάλιστα εἰκάζεται ὅτι ἀπεφάσισε ν' ἀποθάνῃ ἐξ αἰτίας.

Μετὰ παρέλευσιν μηνός, ἐγένετο ἡ πώ- λησις τῶν ἐπίπλων τοῦ Γρετρὺ· οἱ θαυ- μασταὶ τοῦ ποιητοῦ καὶ οἱ πιστοὶ φίλοι του ἦλθον εἰς Μονμορενσύ καὶ διεφιλο- νίκησαν τὴν κατοχὴν καὶ τῶν ἐλαχίστων πραγμάτων, τὰ ὅποια μετεχειρίζετο καὶ ἄτινα ἐπωλήθησαν εἰς ὑπερβολικὰς τιμὰς.

Οὕτως ὁ Νικόλαος Ἰζουάρδος ἠγόρασε τὸ κλειδοκύμβαλόν του ἀντὶ εἰκοσασχι- λίων φράγκων, ὁ Βουγερδιὸν ἀντὶ διακο- σίων τὰς πινακίδας του, ὁ Βέρτων μό- λις κτώρθωσε ν' ἀγοράσῃ ἀντὶ δέκα εἰ- κοσαφράγκων τὴν μικρὰν ράβδον, δι' ἧς ἔκρουε τὸν χρόνον τῆς μουσικῆς. Τέλος ὁ γέρον Δεζορμῶ ἠγόρασεν ἀντὶ εἰκοσι φράγκων τὸν γηραιὸν Πειρασμὸν, ὃν ὁ κη- πουρὸς ἤθελε νὰ ἐξαφανίσῃ.

Τὶ ἀπέγεινεν ὁ Πειρασμὸς; Ἡ σικὰ μὴν τοῦ ἀρχαίου προμηθευτοῦ τοῦ στρα- τοῦ τῆς Ἰταλίας δύναται νὰ μᾶς τὸ εἴπῃ. I*.

Ο ΨΗΠΟΣ

μόνον τοῦ λόγου στερεῖται.

Πολλὰ καὶ ἰκανὰ ἴσως ἐγράφθησαν περὶ τῆς νομοσύνης τῶν ζῶων, ἀλλ' ἦττον εἶναι ἀξίον νὰ καταλεχθῇ μεταξύ τούτων καὶ τὸ κατωτέρω συμβάν, ὅπερ μοι διη- γήθη ἄνθρωπος ἀξιοπίστος βιώσας ἐρ' ἰ- κανὸν χρόνον ἐν Ῥωσίᾳ.

Ὅσῳ καὶ ἂν συνδέῃ φιλικὰ δεσμὸς τὴν

Ῥωσίαν μετὰ τῆς Βουλγαρίας, ἡ ἀπέ- χθεια καὶ τὸ μῖσος τῶν Ῥώσων πρὸς τοὺς Βουλγάρους εἰσὶν ἀνεπτυγμέναι εἰς τὸν ὑπκτον βαθμὸν. Ἐπὶ μᾶλλον δὲ διύ- στανται πρὸς τοὺς Βουλγάρους οἱ Ῥῶσοι στρατιῶται, οἵτινες ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν καταπιέζουσιν αὐτούς, οὐδὲν ἄποτολ- μῶντας νὰ καταγγείλωσι τούτους φοβού- μενοι σκληροτέρως συνεπιεῖς.

Ἐν Ὁδησσῷ μεσημβριάν τινὰ διήρχετο κοζάκος, τούτέστι στρατιώτης τοῦ σώ- ματος τῆς ἐμπροσθοφυλακῆς, πρὸ τοῦ καπηλείου Βουλγάρου τινός, ἐν ᾧ κατὰ- κοπος καὶ πεινῶν εἰσηλθε, προσδέσας τὸν ἵππον αὐτοῦ εἰς δένδρον ἐπὶ τοῦ πεζο- δρομίου.

— Πεινῶ, εἶπεν ὁ Ῥώσος στρατιώτης, εἶμαι κεκοπιακῶς ἀλλὰ λεπτὰ δὲν κρατῶ. Σὲ παρακαλῶ, φέρε μου νὰ φάγω, πηγαί- νω εἰς τὸν στρατώνά μου νὰ πληρωθῶ, ὅταν θὰ ἐπιστρέφω εἰς τὸν σταθμὸν μου, σοὶ ὀρκίζομαι ὅτι θέλω σὲ πληρώσει.

— Ὅποιος ἔχει παράδες καταβίνει ἀπὸ τὸ ἄλογόν του καὶ τρώγει καὶ πίνει, ὅποιος δὲν ἔχει, τραβάει δουλεῖά του.

Οὐχὶ τόσῳ τὸ συμπέρασμα τῶν λόγων τοῦ καπήλου Βουλγάρου, ὅσῳ ὁ τρόπος τῆς προφορᾶς αὐτῶν ἐξηρέθισε τὸν Ῥῶ- σον στρατιώτην, ὅστις, καὶ τοι θυμῶθεις σφόδρα, περιωρίσθη νὰ ῥίψῃ πρὸς αὐτὸν βλέμμα εἰρωνικόν, καὶ νὰ τῷ εἴπῃ:

— Φέρε μου νὰ φάγω μὲ παράδες.

Πραγματικῶς ὁ κοζάκος ἀποκαλυφθεὶς καὶ καθήσας ἐγευμάτισε πολυτελέστατα. Ἐχων ἔτι ἐναποθετημένον τὸν πῖλον αὐ- τοῦ ἐπὶ καθίσματος ἐξῆλθε καὶ ἔλυσε τὸν ἵππον ἐκ τοῦ δένδρου, πρὸς τὸν ὁποῖον δὲ ὄμιλησε χαμηλοφῶνως Ῥωσιστί. Μετὰ ταῦτα εἰσελθὼν εἰς τὸ καπηλεῖον ἐκάθισεν ἐφ' ἧς καὶ πρότερον ἐκάθητο ἔδρας καὶ ἐ- ζήτησε τὸν λογαριασμὸν, ὃ ὁποῖος ἀνήρ- χετο εἰς δύο ρούβλια.

Πλὴν μόλις ἡ φράσις τῶν δύο ρουβλίων ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ στόματος τοῦ καπήλου, φοβερὸς γδοῦπος συνετάραξε πάντας τοὺς ἐν τῷ οἴνοπωλείῳ εὐρεθέντας. Τί συνέβη;

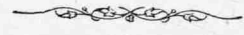
Ὁ Ἴππος τοῦ Ῥώσου στρατιώτου ἀφρίζων ἐκυλίετο, καὶ μετὰ ἐν λεπτὸν ἔ- μενεν ἀκίνητος, μὴ ἀνκνέων, ἀλλὰ τὸ σῶμα αὐτοῦ ἐφάνετο ἐξωγκωμένον. Ἀ- κράτητα δάκρυα ἔρρεον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ κοζάκου, ἐκφράζοντας τὴν ἀπελπίσιν αὐτοῦ πρὸς τοὺς ἐκεῖ (πάντας βουλγάρους) καὶ πρὸς τοὺς ὁποίους παρίστα τὸ δεινὸν τῆς θέσεώς του, ὅτι φοβερὰ ἐπακολουθεῖ τιμωρία ἐκεῖνον, τοῦ ὁποίου ὁ ἵππος ἤ- θελεν ἐκπνεύσει καθ' ὅδον. Ἀντὶ δὲ ὁ Ῥῶ- σος στρατιώτης νὰ πληρώσῃ τὸν ξενοδό- χον ἐζήτησε τὴν συνδρομὴν πάντων περι- ελθῶν πρὸ αὐτῶν φέρον τὸν πῖλόν του ἐπὶ χειρὶ, δίκην δίσκου, ἐν τῷ ὁποίῳ ὁ- μως οὐ μικρὸν ἐνέπεσε χρηματικὸν ποσὸν ἴσον πρὸς τὸ ἥμισυ τῆς ἀξίας τοῦ ἵππου.

Ἐν τούτοις ἐν τάχει γενομένων τού- των, ὁ στρατιώτης ἀφαιρέσας τὸ ἐπίππιον καὶ τὰ φάλακκα καὶ φέρον ταῦτα ἐπ' ὤμου ἐβάδιζε ταχέως. Εἶχε προχωρήσει ἀρκε- τὸν διάστημα, ὅτε διάτορος συριγμὸς ἔ- φησεν εἰς τὰ ὠτα τῶν ἐχόντων περικε-

κυλωμένον τὸν νομιζόμενον τεθνεῶτα ἴπ- πον, ὅστις, πάρχυτα σηκῶθεις καὶ θυμοει- δῶς περιστρέφων τὴν κεφαλὴν του, ἵνα ἐν- νόησῃ τὴν διεύθυνσιν τοῦ συριγμοῦ, ἀκού- σας δὲ καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ἔφθασε πάρ- χυτα εἰς τὸν κύριόν του, ὅστις ἐτοιμά- σας τούτον καὶ ἱππέυσας, ἐγένετο ἄφρα- ντος, ἐκθάμβων μεινάντων πάντων, οἵτινες μάτην ἔτρεχον φωναζόντες πρὸς σύλληψιν τοῦ ἱππέως.

Ταῦτα ἐγένοντο βεβαίως ἐν συνεννοήσει τοῦ ἱππέως μετὰ τοῦ ἵππου αὐτοῦ πρὸς τιμωρίαν τοῦ θραυστάτου Βουλγάρου καὶ διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅ,τι ἐν ἀρχῇ εἶπον ὅτι ὁ ἵππος μόνον τοῦ λόγου στερεῖται.

Ἐν Πύργῳ τῆς Θήρας. Αἴ. Ν. Α.

ΤΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΕΡΙΔΑΝ

Ὁ Ῥιχάρδος Σέριδαν, συγγραφεὺς τῆς κλασικῆς κωμωδίας, ἡ Σχολῆς τῆς κα- κολογίας ἔφθασεν εἰς τοιοῦτον σημεῖον, ὥστε οὐδεὶς πλέον τὸν ἐπίστονεν. Ἐπα- σχε δὲ ἐξ ἀνεχειρίας καὶ πάντες ἐγίνωσκον τοῦτο.

Ἡμέραν τινὰ ὁ Σέριδαν μετέβη πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ πρίγκηπος τῆς Οὐκλίας. Ἡ Α. Υ. ἰδὼν ὅτι ὁ δραματικὸς συγγρα- φεὺς ἔφερε νέα ὑποδήματα:

— Πῶς; Σέριδαν, τῷ λέγει, ἔχεις νέα ὑποδήματα;

— Ναί, ὑψηλότατα· καὶ στοιχηματίζω ὅτι δὲν θὰ μαντεύσητε πῶς τὰ ἐπέτυχα.

— Ἐπὶ πιστώσει;

— Ὅχι.

— Τὰ εὔρες ἴσως ἐν μέσῃ τῇ ὁδῷ;

— Καὶ τίς εἶνε δυνατόν ν' ἀπολέσῃ ζεῦγος νέων ὑποδημάτων;

— Σοὶ τὰ ἐδώρησέ τις;

— Ἡ γενναιότης δὲν εἶνε κτήμα κοινόν.

Τίς χαρίζει ζεῦγος ὑποδημάτων νέων ὡς λῆψιν ταμβάκου.

— Τότε... τὰ ἐκλεψε;

— Μὲ συκοφαντεῖτε, Ὑψηλότατε. Δὲν εἶμαι οὔτε ὑπῆρξα ποτὲ κλέπτης.

— Τότε λοιπὸν πῶς διάβυλον τὰ ἐπέ- τυχε;

— Τὰ ἐπλήρωσα!

— ὦ! τότε ἔχεις δίκαιον. Τὸ τοιοῦ- τον οὔτε ὁ διάβολος δὲν θὰ τὸ ἐμάντευε.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΣΙΣ ΤΑ

Ο ΜΠΡΑΒΟΣ

τὸ ἄριστον καὶ ἱστορικὸν ἔργον τοῦ διασημοῦ Ἀ- μερικανοῦ μυθιστοριογράφου ΙΑΚΩΒΟΥ ΚΟΥΠΠΕΡ, ἐν ᾧ δι' ἐπαγωγῆς καὶ ζωηροῦ ὕφους ἐκτυλίσσονται αἱ φοβεραὶ καὶ μυστηριώδεις σκηναὶ τῆς Ἑνετίας, κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Ἑνετικῆς Δημοκρατίας. Τὸ μυθιστόρημα τοῦτο μετεφράσθη εἰς πάσας τὰς εὐρω- παϊκὰς γλώσσας.

Οἱ μετοικησαντες κ. κ συνδρομηταὶ ἡμῶν πα- ρακαλοῦνται νὰ μᾶς γνωστοποιήσωσι τὴν νέαν διεύθυνσίν των.